

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

BUZ KIRILDI YOL AÇILDI

• Proleter
Sınıf
Karakteri

• Taksim'de
Yapılan
Zaferin
Provasıdır

• Kolektivist
Kavramak ve
Geliştirmek

• Zafer
İşçilerin
Nasırlı Elleriyle
Gelecek

PANGALTI

İSTİKLAL CADDESİ

TAKSİM MEYDANI

PANGALTI

PROLETER SINIF KARAKTERİ

İşçi sınıfı hareketinde “kitleleşme” için proletaryanın sonal (nihai) hedefinden vazgeçme ve hareketin proleter sınıf karakterini terk etme biçimindeki var olagelen bir eğilim, bugün de varlığını sürdürüyor. Bu eğilim, sosyal reformist ve oportünist hareketlerde somutlaşıyor. Bu reformist eğilim karşısında, komünist hareketin sınıf karakterini savunmak, devrimin güncel olduğu koşullarda, ertelenemez ivedi bir devrimci görevdir.

Reformist anlayışa göre, programın proleter karakteri, partinin proletaryanın devrimci sınıf partisi olması, hareketin sınıf mücadelesine dayanması “kitleler”i ürkütüyor, onları itiyor. Program öyle oluşmalı ki, orada “herkes” kendini ifade edebilsin. Sınıf mücadelesi anlayışının her yere sokulması hareketi “daraltır”. Bu görüşler hiç de yeni değildir. Dünya işçi sınıfının bağımsız olarak örgütlendiği dönemden itibaren hareketin içinde savunula gelmiştir. Günümüzde de çeşitli ifadelerle ileri sürülmektedir. Programlarında olan “proletarya diktatörlüğü” ifadesini çıkaranlar ya da onu “yumuşatan”lar aynı görüş sahipleridir. Geriye düşüş, başka düşüşleri, devrim mücadelesine sırt çevirmeyi getirdi. Varılan nokta, emekçileri burjuva düzen sınırları içinde tutan istemlerin sıralanması oldu. Sonuçta, “kitleleşme” uğruna, proletaryanın devrimci hedefleri bir kenara atıldı. Bu yol, yani sosyal-reformlar yolu proletaryayı başarıya götürmez ve götürmemiştir. Tersine reformizm proletaryayı zorunlu olarak yenilgiye götürür.

Sosyal reformizmin ve oportünizmin Türkiye’deki takipçileri de aynı yolu izlediler. Birçoğu doksan sonrası, daha önce savundukları ve sınıf savaşımını hatırlatan ne varsa, tümünü bir kenara bırakıp, burjuvazinin ve küçük-burjuvazinin hoşuna giden bir çizgi izlemeye koyuldular. Artık onlar için önemli olan sınıf mücadelesi ifadeleri değil, gökyüzünün bütün renkleriydi. Lafta da olsa, halen sosyalizmden söz edenleri ise, bunu öyle savunuyorlar ki, tamamen bilinmez bir geleceğe ertelenmiş oluyorlar. Her biri ilk yasal alanda politikleşirken, diğerlerinden farklı olduğunu söylüyordu. Şimdi bu “farklılıklar” kalktı ve hepsi aynı yerde toplanmaya çalışıyor. Bütün reformistlerin bir yerde toplanması, hep birlikte tükeniştir. Şimdiye dek savuna geldikleri tüm

görüşlerinden tam bir kopuştur.

Bir hareket eğer teori ve örgütsel konum olarak proleter sınıf karakterini terk ederse, o hareket bu yönelişin kaçınılmaz sonucu olarak küçük-burjuvazinin temsilcisi olmaya başlar ve giderek dayandığı sosyal kesimin çözülüp-dağılmasıyla birlikte, kendisi de dağılıp gider. Yalnızca proletaryaya dayanan bir parti, ileri gidebilir ve gelişip-güçlenir. Devrimci olan proletaryadır. Diğer sınıflar kapitalizmin ilerlemesiyle birlikte yok olup giderken, proletarya ise tersine, kapitalizmin gelişimiyle birlikte sayısı genişler ve militan bir sınıf durumuna gelir. Yalnızca devrimci sınıf olan proletaryaya dayanan bir parti, mücadeleyi sonuna dek götürebilir, emekçilerin ekonomik kurtuluşunu gerçekleştirebilir. Sınıf uzlaşmacı hareketler olan reformist ve oportünist hareketler ise proleter karakterinden ne denli uzaklaşır ve küçük burjuva kitlelere dayanılırsa o denli hızlı başarıya ulaşacağını ileri sürüyor.

Gerçekte durum böyle mi oldu? Gerçek yaşamda proleter sınıf karakterini terk ederek başarıya ulaşan bir hareket var mı? Böyle bir parti gösterilebilir mi? Buna kesin bir yanıt 20. yüzyılın toplumsal devrimlerine dayanarak verilebilir: Hayır! 20. yüzyılın toplumsal devrimleri başka bir şey söylüyor: Toplumsal devrimler, sınıf mücadelesine, proleter karakterli program ve harekete dayanılarak başarıya ulaştı. Fakat hareket proleter karakterinden uzaklaştıkça, emekçi kitlelerden de uzaklaşır ve giderek bir burjuva harekete dönüşür. Gerçek proleter devrimci hareket ise, proleter karakterine dayanarak geniş emekçi kitleleri yanına çeker, onları devrim hedefine yöneltir. Devrimin başarıya ulaşmasıyla birlikte, iktidara dayanarak iktidar aracılığıyla halk kitlelerinin en geniş birliğini sağlar. Sosyalizm tarihi, en geniş kitlelerin birliğinin nasıl sağlandığının en somut örneğidir. Proletarya kendi hedeflerinden ve ilkelerinden vazgeçerek değil, kendi amacını halk kitlelerinin amaca haline getirdikçe, onları kendi isteklerine ikna ettikçe, en geniş kitlelerin desteğine sahip olur, onları yanına çeker. Proletarya tüm halk kitlelerini köleleştiren burjuva devleti paramparça ettiği ve edeceği için, onların kendi etrafındaki birliğini örür. Tüm bu olgular tartış-

masız gerçeklerdir.

Sosyalist sistemin 90’larla birlikte tahrip edilmesi, buralarda iktidar gücü olan komünist partilerin içine girdikleri durumla yakından ilişkilidir. Orada önce komünist partilerinin yapısı bozulmaya başladı. Toplumsal devrimleri zafere ulaştıran partilerin proleter karakteri ve sosyalist yapısı görünüşte varlığını korumakla birlikte, temelde ise sürekli erazyona uğradı. Nasıl ki, kapitalizm koşullarında mücadele veren komünist partileri, proletarya partisi olma niteliklerini yitirince, zorunlu olarak proletaryayı yenilgiye götürdülerse; sosyalist ülkelerde de, toplumun yönetici ve yönlendirici gücü olan komünist partileri proleter karakterini ve sosyalist yapısını terk edince, sosyalizmin varlığını yıkıma götürdüler. Sosyalist ülkelerin zengin tarihi öğretmiştir ki, iktidar gücü olan parti, proletarya partisi niteliğini koruyarak, toplumu sosyalizmden, üst aşama komünizme götürebilir. Tersine de doğrudur. Yapısını koruyamayan parti, değil sosyalizmden komünizme doğru ilerlemesi, sosyalizmi bile sürdüremez. Çok daha geriye gider. Yirminci yüzyılın toplumsal devrimlerinin ve sosyalizmin büyük deneyimi, işçi sınıfının tarihi devrimci görevi olan dünyayı değiştirme eylemine, proleter karaktere sahip, sınıf mücadelesine dayanan komünist partisinin öncülük edeceğini ve ettiğini göstermiştir.

İşçi sınıfı hareketinde meydana gelen görüş farklılıkları, bölünme ve mücadele, sınıf mücadelesinden bağımsız değildir. Hareketin dışında olan çatışmaların, hareketin içinde de olması gelişmenin diyalektiği gereğidir. Emekle sermayenin arasındaki savaşım, burjuvazi nasıl proletaryayı etkilemeye çalışıyorsa, proletarya da burjuvaziyi etkiler, onu baskı altına alır. Proletarya burjuvazinin etkisine kapalı değildir. Sınıfların karşılıklı ilişkisi ve savaşımı, sosyalizme geçildiğinde, sosyalizm ile kapitalizm arasında devam eder. Reformizm, emekçi hareketi üstündeki burjuva etkinin bir ifade şeklidir. Bu nedenle proletarya hareketi kendi içindeki burjuva ve küçük burjuva ideolojik etkilere karşı sürekli mücadele verir. Hareketin proleter sınıf karakterini korumak, devrimi başarıya ulaştırmamızın ön koşuludur.

Komünist hareketin proleter sınıf karakteri denince işçi kuyrukçuluğu (uvriyerizm) olarak anlaşılabilir. Biçimsel işçi hareketiyle, gerçek, devrimci işçi hareketi farklı şeylerdir. Emekçileri kurtuluşa götürecek olan devrimci proletarya hareketidir. O halde proleter karakterden anlaşılması gereken, proletaryanın devrimci sınıf konumundan hareket etmek, proleter sınıf temeline dayanmak, sınıfsız, komünist toplumu hedeflemek, bu hedefe proletarya enternasyonalizmi ilkelerini kabul etmek; özcesi marksizm-leninizmin devrimci ilkelerine dayanmaktadır, Leninist Parti biçiminde örgütlenmektir.

C.DAĞLI

KOLEKTİVİZMİ KAVRAMAK VE GELİŞTİRMEK

Hep birlikte, tarihin içinde yol alıyoruz. Ve tarih, geçmişin tüm birikimlerini geleceğe taşıyor. Sınıflı toplumların sonuncusu olan kapitalist sistem, hızla ölüm koridoruna girerken, yeni bir toplumun ayak sesleri de duyulmaya başlandı. Çürümüş sistem, tarih sahnesinden silinip gidene kadar, bir çöp yığını gibi orta yerde etrafa pis kokularını yaymaya devam edecektir. Komünist devrim, bu çöp yığını ortadan kaldırıp atıncaya kadar insanlık, ne yazık ki, bu kesif kokuya bir müddet daha katlanmak zorunda kalacak.

Kapitalist sistem, kendisi çürüdükçe, kokuştukça, kendisi ile beraber toplumu da çürütüyor. Toplumun tüm gözeneklerine sızan kapitalist ilişkiler, insanı insan yapan tüm değerleri ayakları altına alıyor ve bu durum sermayenin kutsal suyuyla takdis ediyor. Sermayenin bütün gayreti tüm insanlık tarihini çıkarıcılık ve bireycilik göletinde boğmaktır. Marks'ın ünlü deyişiyle, "gölgesini satamayacağı ağacı kesecek" olan aç gözlü sermaye, varlığıyla dünyayı tam bir yıkımın eşiğine getirmiş bulunmaktadır. İnsanlık, onun katledilişinden yaklaşık yüzyıl sonra Rosa Lüksemburg ile birlikte yine şu şiarı yükseltmek durumundadır: Ya sosyalizm ya barbarlık!

Bugün kapitalizm, baskı ve zorun yanı sıra, insanlara "ben" duygusunu aşılıyarak insanları bencil olmaya, bencilce düşünmeye zorlayarak ayakta durmaya çalışıyor. Daha çocukluktan başlayarak insanlar bencil olmaya koşullandırılıyorlar. Daha küçüklükte insanların kafalarına, sadece kendilerini düşünmeleri, kendilerinden başka kimseyi düşünmemeleri gerektiği şırına ediliyor. Sahiplenmek, "benim" demek daha küçük yaşlarda dilimize yerleştiriliyor. Paylaşmamak, gözü açık olmak, ancak başkalarının sırtına basarak yükselebilecek olmak, hiç kimseye acımamak yerleştiriliyor körpe beyinlere. Neden? Çünkü "yaşam acımasızdır." Çünkü "ancak güçlüler ayakta kalır", çünkü "her zaman büyük balık küçük balığı yutar", çünkü "gemisini yürüten kaptandır"... Adeta tüm topluma tepeden turnağa sermayenin acımasız yasaları giydirilir. Tüm toplum, tüm insanlar rakiplerin ezip geçmek zorunda olan bir sermayedar gibi düşünmeye zorlanır. Sermayenin kar ve daha fazla kar için gözü dönmüşcesine etrafına saldırması iyi örnek olarak pazarlanır. Başkalarının zararına elde edilen kazanç açığözlü olmanın ödülüdür. İnsanların başarıları da tıpkı sermayenin başarıları gibi başkalarının başarısızlığı üzerine kuruludur. İnsanlar yaşamın her alanında yarış atları gibi yarıştırlıyorlar. "Kaynaklar kıt" tır. "Kıt kaynakları" elde edebilmek için başkalarını ezip geçmek gerekir. Tıpkı sabahın köründe gelen tek otobüse binememek için yüzlerce insanın birbirini ezmesi gibi. "Hayatın kanunu böyledir." kapitalizm bize böyle öğretmiştir.

Başka ne öğretmiştir kapitalizm bize? Zeka ve yeteneğin bir "tanrı vergisi" olduğunu! Zenginlik ve yoksulluğun olduğu gibi bunların da "kaderimizde yazılı olduğunu"... Bu konuda onun imdadına "ruhsuz dünyanın ruhu" "milyonların iç çekişi, ezilenlerin afyonu" din yetişmiştir. Öyle ya ne yazar tüm kutsal kitaplarda: "Hiç kimse aynı yaratılmamıştır, beş parmağın beşi bir olmayacağına göre" insanların zengin ve yoksul olmasında, kimilerinin üstün olmasında şaşılacak bir şey yoktur. İnsanların bencil olmasında da şaşılacak bir şey yoktur; çünkü yine bu kitapların orta yerinde buyrulur ki "bencil-

lik insanın doğasında vardır". Böylece özel mülkiyet, böylece insanın insana kulluğu, böylece sömürü kutsal bir mühürle mühürlenmiştir. Böylece insan, alın yazılmış bir yazı, sırtına vurulmuş bir damga gibi bencilliği taşır üzerinde! Ve tıpkı bir hayvan gibi hayatta kalmaya güdülenir: Yemek, içmek, barınmak, soyunu devam ettirmek. Düşünmek? Elbette düşünmek de ama sadece bunları! Özellikle kapitalizmle birlikte artık insan sadece tüketmeye güdülenmiş bir hayvan durumuna getirilmek istenmiştir. Reklam vb ile insanın hayvani güdüleri kışkırtılmış ve adeta insan insan olmaktan çıkartılmıştır. Bastırılmış, karşılanmamış ihtiyaçların doyurulması isteği insan soyunu kendisine yabancılaşmıştır.

İnsanın insana yabancılaşması, insanın kendi kendisini dahi tanıyamayacak duruma gelmesi kapitalizmin insanlık tarihine armağanıdır!. Tamamen çıkar üzerine kurulu ilişkiler, sevginin saygının yitimi, insanlar arasındaki ilişkilerin yerini nesnelere arasındaki ilişkilerin alması ve özel türden bir meta olarak paranın tüm her şeyin üzerine çıkarak, her şeye hükmeder duruma gelmesi, her şeyin değerinin parayla ölçülür olması yine kapitalizmin insanlığa armağanıdır! Nihilizm, boş vermişlik, bohemlik, amaçsızlık, anlamsızlık yine kapitalist sistemin çocuklarıdır. Bireyciliği, bencilliği vaadeden kapitalizm, nihayetinde kendi yarattığı frankeştaynların kurbanı olmaya başlamıştır. Dünya üzerine savaşı, hastalıkları vb yayan kapitalizm, artık doğanın ve insanın yıkımı noktasına gelmiştir. Kapitalizmin kar hırsı, bir yandan doğayı, canlı türlerini yok ederken, bir yandan da üretilen en modern(!) silahlarla insanlığın sonunu hazırlamaktadır. Eğer dünya kapitalizmin elinden kurtarılamazsa gelecek nesiller için yaşayacak bir ortam dahi bulunmayacaktır.

Kapitalizm insanlarda bencilce duyguların gelişmesini ve kökleşmesini isterken, sınıflar arası uçurumu da büyütmüş, emek ile sermaye arasındaki çelişkiler birinin diğerini yok etmeden çözülemeyeceği bir noktaya gelmiştir. Emeğe saygı duymama emek bilirlenmesi insanların toplumdaki statülerine göre sınıflandırılması kapitalizmin gelişiminin doğal sonucu olarak ortaya çıkmıştır. Marks'ın belirttiği gibi " bir toplumdaki egemen düşünceler her zaman egemen sınıfın düşünceleri olmuştur" kapitalist sistemde burjuvazi egemen sınıf konumunda olduğu için toplumun şekillenmesi de burjuva kültüre göre olmuştur/olmaktadır.

Kapitalizme karşı, egemen burjuva kültüre karşı mücadele eden insanlar, bu atmosferin dışında, cam bir fanus içinde yaşamıyorlar kuşkusuz. Toplumun tüm gözeneklerine sızmış olan egemen anlayış, egemen kültür bizlerin de içinde yaşadığımız, soluduğumuz havayı oluşturuyor. O halde soru şudur: biz bu soluduğumuz havayı nasıl temizleyeceğiz, ya da onun zararlı etkilerini en aza nasıl indireceğiz. Devrimle bu sorunun da üstesinden geleceğimizi söyleyebiliriz. Elbette bu işin esas yönüdür; ama devrim de bir anlık bir eylem olmadığına, bir süreç olduğuna göre, içinde yaşadığımız bu devrim sürecinde yapmamız gerekenleri bilince çıkarmamız önem arz ediyor.

Egemen burjuva kültüre karşı savaşmak için, en başta, proleter kültür edinmemiz gerekiyor. Ve proleter kültürün en önemli ögesi, kolektivistir. Kolektivist, her şeyden önce kolektif bir yaşam kur-

maktır. Kolektif bir yaşam kurabilmek için kolektif olarak mücadele etmektir. Kolektivizm, büyük komünist şairimiz Nazım Hikmet'in dediği gibi "Hep bir ağızdan türkü söyleyip / hep beraber sulardan çekmek ağı / demiri oya gibi işleyip hep beraber / hep beraber sürebilmek toprağı / ballı incirleri hep beraber yiyebilmek / yarin yanğından gayri her şeyde / her yerde / hep beraber / diyebilmek"tir. Kolektivizm, "ben"nin yerini "biz"nin almasıdır. Bireyin yaptığı her işte, attığı her adımda kendinden çok yoldaşlarını, kolektifini düşünmesidir. Ve kolektifiyle birlikte düşünmesidir. Bir insan kendi "ben"ini ne kadar "biz" içinde eritebilirse, kolektif içinde kendi "ben"ini ne kadar unutulabilirse o kadar komünistleşir. Kolektif hayat için mücadele edenler, ciğerlerinden kapitalizmin pis havasını temizlemeye başlamışlardır. Ama bu öyle bir anda olabilecek bir şey değildir. Yılların alışkanlıkları biranda terk edilemeyecektir. Yeni yaşam kültürünü yaratmak kolay olmayacaktır. Bu "yeni insan"ı yaratma mücadelesidir aynı zamanda ve bu mücadelenin yılları aldığı nasıl zorlu bir mücadele olduğunu yaşamış sosyalizm deneyimleri bize gösteriyor. "Yeni insan"ın en önemli özelliği kolektif düşünebilmesi, kolektif davranabilmesi, kısaca kolektif yaşayabilmesidir. Fedakârlık, çalışkanlık, dürüstlük kolektivizmin ürünüdür. İnsan ancak kolektif olarak düşündüğü ve davrandığı zaman bu insanlığın en yüce erdemlerini kişiliğinde temsil edebilir. Ekim devrimi sonrası işçiler arasında başlayan Kızıl Cumarteler buna örneklerdir. İşçiler, sosyalizm için, kolektif hayat için, karşılıksız gönüllü çalışmışlar ve bu örnekle komünizmi temsil etmişlerdir. Daha sonra başlayan Stehanov Hareketi de aynı şekilde gönüllü çalışma ve kolektivizmin en güzel örneği olmuştur. Ve tüm dünyaya sosyalizmin, kolektivizminin kapitalizmin bireyciliğinden üstün olduğunu kanıtlamıştır. Bugün Küba'da Che'nin gönüllüler tugayları kolektivizmin neler başarabildiğini gösteriyorlar. Başka ülkelerde gönüllü çalışan Kübalı doktorlar, Kızıl Cumarteleri günümüzde daha ileri götürüyorlar.

Kapitalistler, komünistlerin kolektivizmi savunmalarına karşılık bunun bireyin özgürlüğünü öldürdüğü yalanını yayıyorlar. Oysa tam tersine kolektivizm, bireyin tam ve çok yönlü gelişiminin önünü açmaktadır. Kolektif bir anlayışın parçası olan her birey kolektiften öğrenmekte ve böylece gelişimi hızlanmaktadır. Kolektivizm, aynı zamanda "bencilliğin insan doğasında olduğu" yalanını da yerle bir etmektedir. Kapitalizmin ya da önceki sınıflı toplumların insanlara öğrettiği davranışlara "insanın doğası" demek tam bir sahtekârlıktır. İnsan tüm davranışları öğrenebilir ve unutulabilir ve yeniden öğrenebilir. Kapitalizm insanlara kolektivizmi, dayanışmayı unutturup bireyciliği, bencilliği öğretmeye çalışıyor. Sosyalizm ise bunun tam tersini yapacaktır.

İnsanların kapitalizmden getirdikleri "ben" duygusu kolektif bir ruhla aşılabilecektir. Bugün, önemli ölçüde, sosyalizm mücadelesi verenler arasında aşılmış bulunuyor. Bu, tümüyle yok edildiği anlamına gelmiyor. Hala kimi zaman, kimi durumlarda "biz" olarak davranmak, kolektifin çıkarlarını düşünmek yerine "ben"i, kendimizi düşünabiliyoruz. Başarımızın görülmesi ve ödüllendirilmesi arzusu, onaylanma ve kabul görme isteği, "ben bilirim"cilik, kendini dayatma, emeğimizin karşılığını hemen alma isteği, statü düşkünlüğü vb. Düşünceler, komünistlere yabancı olmasına rağmen tamamen yok edilebilmiş düşünceler değil. "Sosyalist yarışma"nın kıskançlığa ya da çekememezliğe dönüşmesi vb. tehlikeler hala mevcut ama önemli olan herkes ve her şey konusunda olduğu gibi kendimiz hakkında da objektif olabilmek.

"Kolektif deha"ımız yoluna devam ediyor. Kolektivizmin en güzel ürünü devrim olacak. Şimdi devrimi düşünmek, komünist amaçlarımızı düşünmek, kuracağımız kolektif hayatı düşünmek gerekiyor. Saflarımızdan bencilliği, bireyciliği daha fazla söküp atmak, kolektivizmi daha fazla geliştirmek, bu konuda da en ileriye temsil etmek zorundayız. □

HALKIN DENİZİ DENİZLEŞEN HALKLA MİTINGİNİN DUYURUSU YAPILDI

Ayıışığı Sanat Merkezi, Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan'ı anma mitingi düzenleyeceğini Galatasaray Lisesi önünde kamuoyuna açıkladı.

21 Nisan Salı günü saat 14:00'te, Galatasaray Lisesi önünde yapılan açıklamada Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan'ın 6 Mayıs'ta katledilişinin, her yıl olduğu gibi bu yıl da önce Ankara'da Denizlerin mezarında, sonra da Kadıköy'de anılacağı belirtilirken, miting tertip komitesi adına açıklamayı okuyan Özlem Oral şöyle konuştu:

"Denizlerin uğruna ölüme gittikleri kavga yenilmezdir. Ne Denizleri idam etmeleri onları yok edebilmiştir; ne de onları ve verdikleri mücadelenin içini boşaltma çabaları sonuç vermiştir. Denizleri anlamak onların yolundan gitmektir. Denizlerin bayrağı şimdi işçilerin, emekçilerin ve ezilen tüm halkların elinde dalgalanmaktadır. Denizlerin bizlere bıraktığı bu bayrağı onurla taşıyoruz. Bu devrimci mirası yaşatmak amacıyla da 10 Mayıs Pazar günü Kadıköy'de bir miting düzenleyeceğiz. 'Halkın Denizi Denizleşen Halkla Buluşuyor' mitingimiz 10 Mayıs Pazar günü saat 13.00'te Carrefour'dan yürüyüşle başlayıp, saat 14.00'te konuk sanatçılarla Kadıköy İskele Meydanı'nda yapılacaktır.

Daha önceki senelerde Ankara'da Abdi İpekçi Parkı'nda, İstanbul'da Kadıköy Meydanı'nda bu mitingi gerçekleştirmek istedik. 2006 yılında Ankara'da Mezarbaşı Anması'ndan sonra Sıhhiye Meydanı'nda düzenlediğimiz mitingimiz, başarıyla gerçekleşti. Ardından 2007 ve 2008 6 Mayıs'larında İstanbul'da Kadıköy Meydanı'nda bu miting gerçekleştirmek için yaptığımız başvurular İstanbul Emniyeti tarafından önce hiç gerekçe gösterilmeden reddedildi, ardından "suçu ve suçluyu övmeye" gerekçesiyle yasaklandı. 2007 ve 2008 yıllarında Kadıköy Meydanı'nda düzenlemek istediğimiz yürüyüş ve mitingimizi, yasaklamalar engelleyemedi; kitlesel basın açıklamamız ve etkinliğimizle Denizler'i andık. Bu yıl da, Denizler'le buluşmak için Kadıköy Meydanı'ndayız."

Basın metninin okunmasının ardından "Denizlerin yolunda Leninist saflara", "Halkın denizi denizleşen halkla yürüyor iktidara", "Deniz, Yusuf, İnan Savaşa Devam" sloganlarının atılmasının ardından basın açıklamasına son verildi. □

BİZLER AYIŞIĞI SANAT MERKEZİ OLARAK İZMİR TÜYAP KİTAP FUARINDAYDIK

İzmir’de 14. Tüyap Kitap Fuarı 18–26 Nisan tarihleri arasında gerçekleştirildi. İstanbul ve Adana’dan sonra ilk defa, Ayışığı Sanat Merkezi olarak İzmir Tüyap Kitap Fuarı’nda stand açtık. Fuarda el yapımı kartlardan ayrıçlara, şiir kitaplarından teorik kitaplara, Che ve Deniz posterlerinden kartpostallara kadar geniş bir standımız vardı.

Dokuz günlük fuarda 15 bine yakın bildiri dağıtımı yapıldı. Nisan ayının 18’inde başlayan Tüyap’ta son hazırlıklarımızı yaptıktan sonra standımızı açarak dokuz günlük yürüyüşe ‘merhaba’ dedik. Ayın 19’unda Ayışığı’nda gerçekleştirilen Sibel Sürücü anma etkinliğinden sonra toplu bir şekilde fuardaki standımıza bir ziyaret gerçekleştirdik. Ziyaretimizle birlikte orada bir müzik dinletisi yaptık. Fuarı gezen insanların müzik sesini duyup da gelmeleri ve çalınan şarkılara eşlik etmeleri görülmeye değerdi. Yoğun bir ilgiyle karşılaştığımız dokuz günlük fuar kapsamında dört etkinlik gerçekleştirdik.

Ayın 20’sinde Ayışığı Tiyatro İşçileri Atölyesi’nin “Tersane: Ölmek İstemiyoruz” oyunuyla başlayan ve Grup Yapıcıların Türküsü müzik topluluğunun yaptığı müzik dinletisiyle devam eden etkinlik, 200’ü aşkın kişinin katılımıyla gerçekleştirildi. Etkinlik sonrası etkinliği izleyip bizi tanımak isteyenler tarafından Ayışığı’nın standına yoğun bir ilgi vardı. Önsöz dergisinin dağıtımının da yapıldığı fuarda birçok insanla kendi doğallığında gelişen bağlar kuruldu. Ayın 23’ünde ise “Yeni Evre” adını verdiğimiz ve konuşmacısı 25 yıllık Tekel işçisi olan Yılmaz Ekşi’nin yaptığı bir panel düzenledik. 100 kişinin katıldığı panelin ardından da standımıza gelenler oldu. Daha öncesinde sahnelenen “Tersane: Ölmek İstemiyoruz” oyunumuzu izleyemeyip de izlemek isteyenlerin talepleriyle Nisan’ın 25’inde tiyatro oyunumuz Tüyap kapsamında yeniden sahnelendi. 150’yi aşkın kişinin katıldığı tiyatronun ardından Grup Sıra Neferi’nden bir işçi arkadaş kısa bir müzik dinletisiyle izleyenlere hoş vakit geçirtti. Dokuz günlük Tüyap yürüyüşümüzde birçok işçi, öğrenci, ev emekçisi, özellikle üniversiteli ve liseli öğrencilerle tanışma fırsatımız oldu.

Kitlelerin içinde olup kitlelerden öğrenmek ve kitlelere öğretmek düşüncesinden hareketle Tüyap verimli bir alan oldu bizim için. Kapitalizmin yarattığı insan tiplerinin ne kadar çok ve bir-

birinden ne kadar farklı olduğunu bir kez daha görmüş olduk. Dokuz günlük uzun yürüyüşün bize kazandırdığı şeyler arasında daha fazla deneyim, daha fazla bilinç ve daha fazla ilişki ağı oldu. Sosyalizm yolunda daha emin adımlarla yürüdüğümüz bu günlerde bizim yapmamız gereken şey kitlelerin içinde olmak ve kitlelere yön vermek olmalıdır. İnsanlarda kendiliğinden bir akışın olduğu bu yaşamda insanlara kendisi için bir akış gerçekleştirmek gerektiğini bu olmadığı takdirde yok oluşa doğru gittiğimizi anlamak, anlatmak ve kavramak, kavratmak gerekmektedir. Nice deneyimin olduğu bir dünyada öğrenmenin sınırının olmadığını yine kendi deneyimlerimizden öğrendik.

**UMUDUMUZ KAVGADA KAVGAMIZ SANATIMIZLA!
İZMİR AYIŞIĞI SANAT MERKEZİ**

İZMİR TÜYAP KİTAP FUARINDA KÜBA BÜYÜKELÇİSİNİN İMZA VE SÖYLEŞİ GÜNÜ YAPILDI

25 Nisan’da İzmir Tüyap Kitap Fuarı’nda Küba Dostluk Derneği’nin düzenlemiş olduğu Küba büyükelçisi Ernesto Gomez Abascal’ın imza günü ve söyleşisi vardı. Bizler Ayışığı Sanat Merkezi olarak Küba Dostluk Derneği’nin standını ziyaret ederek Abascal’ı ve eşini bizim standımıza davet ettik. Abascal’ın yoğun olmasından dolayı eşi, aynı zamanda Küba Komünist Parti üyesi ve büyükelçilik müsteşarı olan Regla Fernandez Gonzales standımızı ziyarete geldi.

Standımıza geldiğinde Küba bayraklarını, CHE posterlerini görünce yüzünde anlamlı bir tebessüm oluştu. Bizim arkadaşlar tarafından yoğun bir ilgiyle karşılanan Regla Fernandez’in mutluluğu yüzüne yansıyor. Daha önce Mücadele Birliği’nde Regla Fernandez’in ve Önsöz dergisinde Abascal’ın yayımlanan röportajlarının olduğu sayılar Gonzales’e hediye edildi. Ardından standımızdaki arkadaşlarla fotoğraf çektiler ve Regla Fernandez standımızdan ayrıldı.

**VİVA KÜBA VİVA SOSYALİZM!
İZMİR AYIŞIĞI SANAT MERKEZİ**

İZMİR TÜYAP KİTAP FUARINDA YENİ EVRE PANELİ

23 Nisan Perşembe günü İzmir Tüyap Kitap Fuarı programı kapsamında Ayışığı Sanat Merkezi'nin düzenlemiş olduğu "Yeni Evre" başlıklı bir panel gerçekleştirildi. Panelde konuşmacı olarak 25 yıllık Tekel işçisi olan Yılmaz Ekşi katıldı. 100'ü aşkın kişinin katıldığı panele başlamadan önce Ayışığı Sanat Merkezi'nden bir arkadaş kısa bir konuşma yaptıktan sonra 'Peki nedir Yeni Evre?' diyerek sözü konuşmacıya bıraktı. Konuşmacı ilk olarak Yeni Evre kitabını tanıtarak söze başladı. Daha sonra şöyle devam etti:

"Ben bir işçiyim, bunu özellikle belirtiyorum. Benim konumum bir akademisyen değil; ben, proletaryanın bir aydını olmaya, onun bir temsilcisi olmaya çalışan bir işçiyim. Ama herhangi bir işçi değil, diyalektik materyalizmi kavramaya çalışan, sınıf bilinçli bir işçiyim. Bu paneli bize hazırlayan Ayışığı Sanat Merkezi'ne teşekkür ederim. Yeni Evre'yle ilgili konuşması gereken arkadaş şu anda tutuklu olduğu için benimle yetineceksiniz. Aslında bu kitabı yazarının anlatmasını isterdim, ama ne yazık ki insanlığın kurtuluşu mücadelesine yaşamını adadığı için şu an cezaevinde müebbet yatıyor.

Nasıl ki tüketmeden yaşayamıyorsak üretmek zorundayız da. Üretmeden tüketmek olmaz. Biz yaşamın bütün güzelliklerini üreten bir sınıftanız. Özgürlük hiçbir şeyle değişilemeyecek kadar büyük bir değerdir. Antep-lilerin bir sözü vardır 'Emeksiz yemek olur mu?'. Olur, oluyor! Ne yazık ki gece gündüz, günde 15 -16 saat çalışan işçileri bilirim. Emek sarfedenler yaşamın dışına itilmiş durumda. Bu nasıl böyle oldu, buraya nasıl geldik? Halbuki ilkel komünal toplumda insanlar ortaklaşa üretim yapar ortaklaşa tüketirlerdi. Özel mülkiyetin olmamasından kaynaklı ne sınıf vardı ne de sınıf çelişkileri. Ne zaman ki üretim araçlarının özel mülkiyeti oldu sınıf çelişkileri sınıf çatışmaları ortaya çıktı. İlkel komünal toplum insanın insanlaşma dönemiymiş. Ne sınırlar vardı ne sınıflar... Ne olduysa üretim fazlasından oldu. Böylece köleci toplum ortaya çıktı, ilk sınıflı toplum biçimi köleci toplum ve son yaşadığımız sınıflı toplum olan kapitalizme gelmiş bulunmaktayız. Kapitalizm paranın egemen olduğu bir toplumsal sistemdir. Para nedir, nasıl ortaya çıktı? Para değişim değeridir. Üretim araçlarının özel mülkiyetine dayalı sınıflı -sömürücü bir toplumsal sistemdir kapitalizm. İşçi sınıfı daha az çalışıp daha çok tüketmek ister; patron ise daha fazla kar etmek, artı değeri daha fazla arttırmak, azami çalışma

süresi ister. Patronla işçi ateşle su gibi birbirine karşıdır. Sınıf çatışmaları ne zaman ortaya çıktı, insan ve doğa yaşamı tehlikeye girdi. Kapitalizm ilk gelişme evrelerinde görece bir refah payı sunabiliyordu insanlara. Paris Komününden başlayıp 1905 Sovyet devrimine kadar kapitalizm kendini yenilmez görüyordu. Sovyetler'de sistem çözüldükten sonra işçi sınıfına büyük bir saldırı yapıldı. Ya köleliği kabul edeceğiz ya insanlığın doğanın ölümünü kabul edeceğiz ya da kapitalizmi tarihin çöplüğüne göndereceğiz. Bugünlerde herkesin söylediği bir şey var 'dünyada Marx hayaleti dolaşıyor'. Sınıf çatışmalarının en kanlı dönemine giriyoruz. Küresel kriz artık Türkiye'de sosyal reformistlerin hatta oportünistlerin ötesinde burjuva aydınlar ve iktisatçılar tarafından kabul ediliyor. Sistem çürüyor, 1,5 milyar insanın aç olduğunu, yaşamdan kovulduğunu biliyorsunuz, değil mi? 1,5 milyar insan günde bir doların altında çalışmak zorunda, 1,5 milyar insan da yoksulluk sınırının altında yaşıyor. Dünya nüfusunun üç katına yetecek giyim, yiyecek vb. maddelerin %80'ini Amerikalı burjuvaların çoğunlukta olduğu bir kısım yiyor, %20'si işçilere kalıyor. Kapitalizm ölmek üzere can çekişiyor, çünkü kapitalizm bir avuç insanın refahı uğruna bütün bir yerkürenin yıkımına sebep oluyor. Burjuvaların rahatları için yapamayacağı iş yoktur. Onlar batıyoruz dedikçe 'oh' diyorum, onlar kriz dedikçe ben daha çok seviniyorum, ben 'krizi nasıl bir devrime dönüştürürüz' diyorum. Kapitalizm gelişiminin sonuna geldi, sosyal reformistler, oportünistler buna geçici bir kriz diyorlar. Hayır; bu yıkıcı bir krizdir. Kapitalizm sürdükçe insanlığı, doğayı yaşamdan kovmaya devam edecek. Bu artık tamamen bize kalmış bir şey, işçi sınıfına bağlı olan bir şey. Kapitalizm ne kadar kriz içinde olursa olsun biz yıkıcı darbeyi vurmadığımız sürece o bizi yıkmak için herşeyi yapacaktır. Bizim buna karşı yapmamız gereken örgütlenmektir. Çünkü ancak örgütlü güç yenilmez. Burjuvazi bu kadar güçlüyse devlet düzeyinde örgütlendiği içindir.

Bizim örgütlenmekten ve devrim, iktidar hedefinden başka kurtuluş yolumuz yok. Üstelik insanlık açlıktan ölüyor başka çıkış yolu sadece kendimizi kandırmak olur. İsterseniz hepimiz şu an üç sefer gözlerimizi kırpalım ve 'ne oldu' diye soralım. Bizim gözümüzü kırptığımız her üç saniyede bir çocuk açlıktan ölüyor; üstelik depolar tıklım tıklım doluyken. Bunları üretkenler açlıktan ölüyor. Kabul edecek miyiz böyle hayvanlar gibi açlıktan ölmeyi? R.T. Erdoğan diyor ki: 'İşçileri en iyi ben bilirim'. İşçileri uyutmanın, avutmanın en iyi yolunu o biliyor. Açlıktan, yetersiz beslenmeden ve önlenebilir hastalıktan her üç saniyede bir insan ölüyor bir avuç sermayedar refah içerisinde yaşıyor. Eğer biz buna izin verirsek yaşamaya devam edecek. Kapitalizm kendi yıkımını engelleyebilmek için her yere saldırıyor. Emperyalist ülkelerde yaşanan kriz henüz Türkiye'ye gelmiş değil, buraya geldiğinde tsunami etkisi yaratacak, yıkım büyük olacak. Biz Amerika'daki ikiz kuleler vurulduğunda 3. dünya savaşı başladı demiştik. Özellikle örgütlü güçlere yönelik inanılmaz bir savaş açılmıştı. Kapitalizm tarihsel evriminin sonuna geldi. Küresel düzeyde ve ulusal temelde bir devrimin maddi temelleri oluşmuş durumdadır. Bir devrim için objektif koşullar gerçekleşmiş artık subjektif ögenin harekete geçmesi gerekiyor. Kimileri hala bu sistemin demokratikleşmesini istiyor. Eğer bu ülkede reformlar olacaksa bile devrimin yan ürünleri olarak ortaya çıkacaklardır. Reformlar değil biz dünyayı istiyoruz. Çünkü dünyanın üreticisi biziz, işçi sınıfı ve emekçiler isterse burjuvaziye yaşamı zindan ederler. Ama biz daha hazır olmadığımız için burjuvazi zindan üstüne zindan yapıyor. Ve son olarak, bugün 23 Nisan. Diyorlar ki 'neşe doluyor insan.' Halbuki öyle değil; ben biliyorum. 22 Nisan 2001'de 24 yaşında ölümsüzleşen Sibel Sürücü'yü buradan saygıyla anıyorum".

Yeni Evre'nin öyle, bir saate sığdırılacak bir konu olmadığı insanlardan gelen tepkilerle kendini ortaya koydu. Fuar etkinliği kapsamında bir saatlik verilen süre ne Yeni Evre'nin tarihsel sürecini anlatmaya ne Yeni Evre'nin bir kısmıyla da olsa kavranmasına yeter. Bizler bugüne kadar böyle bir konuda neden daha önce panel gerçekleştirmedik özelleştirisiyle yolumuza devam edeceğiz ve en kısa zamanda bu konuyla ilgili bir şeyler hazırlama göreviyle sona erdirdik panelimizi. En iyi öğrenme yolu eksikliklerden ders çıkarmaktır.

İZMİR AYIŞIĞI SANAT MERKEZİ

MERSİN'DE YENİ EVRE PANELİ

“...dünya kapitalist sistemin gidişi, tekele doğrudur; ancak kapitalizm bu aşamaya ulaşmadan bir çok ekonomik, sosyal, siyasal ve kültürel nedenlerden dolayı kendi karşısına dönecektir.” (Lenin) Tıpkı Lenin’in söylediği gibi, kapitalist emperyalist sistemin Yeni Evre’sinin devrimlere gebe olduğu ülkelerimizde ve dünyada eylemlilikler de büyüyor. Bu bilinçle Mersin Devrimci Öğrenci Birliği olarak, 25 Nisan Cumartesi günü Yeni Evre’yi tartışmak ve sürece uygun pratik hedefler ortaya koyabilmek için “Yeni Evre ve 1 Mayıs Alanı Taksim’in Önemi” konulu panel düzenledik. İşten çıkarılan, bu yüzden 111 gündür eylemde olan TümTis sendikasında örgütlü Akan-sel işçileri ve üniversite öğrencileri panele katıldı.

İşçilerin, konuşmacı Yılmaz Ekşi’yi pür dikkat dinlemeleri, söylediklerini sık sık onaylamaları ve soru yağmuruna tutmaları dikkatlerden kaçmadı. Ekşi konuşmasında “kuru bozkıra kıvılcım düşerse ne olur? Bütün bozkır tutuşur. Şimdi insanlar, küçük bir olayla ayaklanacak kadar öfke biriktirmiş durumdadır” dedi. Bu yüzden devletin askeri alana yüksek miktarda para transfer ettiğini açıkladı. “Bu harcamalar, Kürt Halkı’nın ulusal özgürlük mücadelesini ve emekçilerin sınıfsız toplum mücadelesini bastırmak için yapıyor.”

Söz alan bir işçi: “Ben bu sistemi yıllardır taşıdım. Askerliğinde ben varım, emeğimde ben varım ama neşesini hiç alamadım” dedi. Ekşi bu yüzden örgütlenmek gerektiğini söyledi. Örgütlenirken en kötü örgüt örgütsüzlükten iyidir mantığıyla hareket etmemek gerektiğini; ama tüm örgütlenmeleri kullanarak bilinçli pratikle iktidara yönelmek gerektiğini açıkladı. 89 yılında işçilerin ken-

di sendikalarına karşı ayaklandığını hatırlatan Ekşi, “sendika, işçi kurtuluşu için hareket etmez ve mücadelesini satarsa, işçiler sendikaya kendi ‘öz örgütlülükleriyle’ karşı gelme bilincindedir” dedi. Yerel seçimlere de değişen konuşmacı, “seçimlere karşı değiliz, bazı dönemlerde seçime girilir. İnsanların parlamentodan hala umutları varsa sosyalist parti ile seçime girilir. Ama bu dönemde insanların zaten parlamentodan umudu yok” dedi.

Yaklaşık bir buçuk saat süren ve sohbet havasında geçen konuşmadan sonra ara verildi. İşçilerle sohbet arada da sürdü. İkinci oturum DÖB’lü öğrencilerin şiir okumasıyla başladı. Şiirlerden sonra Adana Ayışığı Sanat Merkezi müzik grubu Grup Umut, şarkılarıyla katılımcıları coşturdu. “Şişli Meydanı” şarkısıyla Taksim’i hatırlattı ve “her yıl olduğu gibi bu yıl da 1 Mayıs’ta Taksim’deyiz” dedi. Panelin sonunda Liman işçileri kendi besteleri olan şarkıyı seslendirdiler:

“Yağmur, çamur demeden
Her gün direneceğiz
Sendika hakkımızdır
Bunu isteyeceğiz
Sendika limana halaylarla girecek
İşçilerin birliği sermayeyi yenecek”

Mersin Devrimci Öğrenci Birliği

LİMAN İŞÇİLERİNİN DİRENİŞİ 100. GÜNÜNDE

Mersin Limanında sendikalı oldukları için işten çıkarılan Akansel taşeron firma işçilerinin direnişi 100. gününü geride bıraktı. 100. gün olan 14 Nisan günü, işçiler kararlılıklarını bir basın açıklamasıyla duyurdular. Çıkarılan işçilerin sayısı her geçen gün artarken, 14 Nisan günü itibarıyla 124 işçiyi bulmuştu. Açıklamaya Adana Mücadele Birliği Platformu, Mersin DÖB, Alinteri, direnişteki Toros Tarım işçileri ile Mersin Emek ve Demokrasi Platformu, işçilerin eşleri ve çocukları destek verdi. Ayrıca eyleme halen çalışmakta olan sendikalı işçiler de Liman A kapısına baretleri ve iş elbiseleriyle çıkarak sloganlarla destek verdi.

Basın açıklamasında ilk sözü alan TÜMTİS Genel Sekreteri Gürel Yılmaz, “100 gündür yağmura, çamura, soğuğa, sıcağa rağmen ilk günkü kararlılıkla mücadelelerine devam ettiklerini, Bugün direnişimizin 100. günü. Üyelerimizin büyük çoğunluğu son maaşlarını da alamadıklarından dolayı açlığa mahkûm edildiler. Patronlar, bizleri tehditlerinizle sindiremezsiniz, üyelerimizi işten çıkarmakla yıldramazsınız, provokasyon girişimleri ile mücadelemizden vazgeçemezsiniz” dedi.

Gürel ayrıca direnişte olan işçilerin, Mersin halkının desteğinin artmasını beklediklerini söyledi. Ardından Mersin Emek ve Demokrasi Platformu adına SES başkanı konuştu ve platformun ellerinden geldiği kadarıyla direnişteki işçilere destekte bulunmaya çalışacaklarını söylediler. Basın açıklaması boyunca işçiler sık sık “İş etmek yoksa barışta yok!”, “Yaşasın sınıf dayanışması!”, “Liman sendika halaylarla girecek!”, “Direne direne kazanacağız!”, “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!”, “Baskılar bizi yıldramaz!”, “Sendika hakkımız engellenemez”, “Liman sendika girecek başka yolu yok” sloganlarını attılar. Ardından direnişteki işçiler ve çalışan işçiler kendi besteleri olan “Liman Marşı”nı birlikte alkışlar ve zılgıtlarla söylediler.

Basın açıklamasının ardından Adana Ayışığı Sanat Merkezi müzik grubu “Grup Umut” işçilere marşlar ve şarkılardan oluşan bir müzik dinletisi sundu. “1 Mayıs’ta Taksime” çağrısıyla son bulan dinletisi işçiler ve aileleri tarafından ilgiyle dinlendi. Eylem işçilerle yaptığımız sıcak sohbetlerin ardından sona erdi.

ADANA MÜCADELE BİRLİĞİ PLATFORMU

GREVDEKİ SABAH - ATV İŞÇİLERİ CUMARTESİ EYLEMLERİNE DEVAM EDİYOR

Sendikal haklarını aradıkları için işten çıkarılan ATV çalışanlarının grevi ve eylemleri sürüyor. Grevin 65. gününde, 18 Nisan'da grevdeki haberciler, her Cumartesi günü olduğu gibi, İstiklal Caddesi'nde bir yürüyüş ve basın açıklaması gerçekleştirdiler. Taksim Meydanı'ndaki Tramvay Durağı'ndan başlayan yürüyüş boyunca "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek", "Yaşasın sınıf dayanışması", "İşgal, grev, direniş", "Emeğin onuru sendikalı olmaktır", "Sabaha boykot, greve destek", "Tayip, elini sendikamdan çek" sloganları atıldı.

Halen grevde olan Kurtiş ve Meha işçilerinin de destek olduğu eylemin sonunda, grevdeki habercilerden Alper Tunga ÇATAL, okuduğu basın açıklamasında, grevin 65. gününü geride bırakmış olmalarına rağmen hala ilk günkü kadar inançlı ve dirençli olduklarını belirterek toplumun her kesiminden destek almalarına karşın meslektaşlarından aynı desteği göremediklerinden şikayet etti.

Birçok meslektaşının yasal haklarından yoksun, sigortasız çalıştığını, yeri geldiğinde tetikçi olarak kullanıldığını belirten Çatal açıklamayı şu sözlerle tamamladı:

"İstisnalar dışında bu mücadele hakkında iki satır yazamayan köşe yazarlarına, grevi görmezden gelen habercilere, parçası olduğumuz bir haberin bizimle ilgili bölümünü sansürlemek zorunda kalan dostlarımıza kızgın değiliz. Sadece onların bu durumuna üzülüyoruz.

Onlara bu durumdan kurtuluşun örgütlenmeden geçtiğini ha-

tırlatmak istiyoruz.(...)

Bu nedenle buradaki mücadelenin sonucunu beklemeden tüm basın çalışanlarını sendika çatısı altında örgütlenmeye çağırıyoruz."

Atv-Sabah işçilerinin bir sonraki eylemleri 25 Nisan günü idi. O gün "1 Mayıs'ta Taksim Meydanı'ndayız" diyen sendikalar, emek örgütleri ve sosyalist çevrelerin, Tünel'den Taksim Meydanı'na kadar yürüyüş yapmayı planladıkları gündü. Yürüyüşlerine emniyet güçleri tarafından

izin verilmeyen kitle, akşam 19.30'da Taksim Tramvay durağında basın açıklaması yapmak için toplanmıştı. Aynı nedenlerle İstiklal Caddesi'nde yürüyüş yapmalarına izin verilmeyen Atv-Sabah işçileri, basın açıklamalarını Tramvay durağı'nda yaparak eylemlerini polisin o günkü müdahalesini protesto eden kitleyle birleştirdi. Atv-Sabah işçileri, "Sabah-Atv Grevi Sürüyor, Dayanışma Büyüyor" pankartı açarak ve "Grev" gazetesi dağıtarak sürdürdüler eylemlerini.

2 Mayıs günü ise, Atv-Sabah işçileri, kendilerine destek veren oldukça kalabalık bir emekçi grubuyla başyadı Taksim Tramvay Durağı'ndan başlayan yürüyüşüne. 1 Mayıs için gelmiş olan Avrupalı emek örgütlerinin temsilcileri de pankartları ve meşaleleri ile eylemde yerlerini almışlardı. Atv-Sabah işçileri, Galatasaray Lisesi önüne ulaştıkları zaman yaptıkları basın açıklamasında, işten atılan gazetecilerin sayısının artmaya devam ettiğini söyleyerek, bu yüzden bu greve çıkmakla ne kadar doğru yaptıklarını dile getirdiler.□

MEHA İŞÇİLERİ EYLEMDE

25 Nisan Cuma günü, Lc Waikiki taşeronu Meha Tekstil işçileri de 1 Mayıs'ta Taksim'de olduklarını söylemek ve taleplerini dile getirmek için Tünel Meydanı'nda yerlerini almışlardı. 1,5 saat süren eylemden sonra yürüyüş gerçekleşmeyince, Meha işçileri de herkesle beraber dağıldılar ve çok kısa süre sonra İstiklal Caddesi üzerinde, "Ücret, Fazla Mesai, Tazminat Haklarımız gaspedilemez, LC Waikiki Meha Tekstil Direnişçi İşçileri" pankartlarını açarak sloganlarla yürümeye başladılar. Bizler de, Mücadele Birliği Platformu olarak, kızıl bayraklarımızla yanlarında yerimizi aldık.

İstiklal Caddesi üzerinde bulunan Lc Waikiki mağazasının önüne kadar "Yaşasın Meha Direnişimiz", "Waikiki Alma Suça Ortak Olma", "Waikiki'ye Boykot

İşçiye Destek", "Tazminat Haklarımız Engellenemez", "1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı'ndayız" sloganlarıyla yürüyen Mesa işçileri, mağaza önüne gelince kısa bir basın açıklaması yaptılar. Mesa patronu tarafından nasıl işten atıldıklarını anlatarak, hiçbir sosyal haklarının da ödenmediğini vurgulayan işçiler, herkesi Lc Waikiki ürünlerini boykot etmeye çağırdı ve mağazada alışveriş yapmakta olan müşterileri de boykota davet ettiler. Bir süre sloganlarla ve alkışlarla eyleme devam eden işçiler, daha sonra Taksim Tramvay Durağı'nda yapılacak olan eyleme katılmak üzere yürüyüşlerine devam ettiler.□

1 MAYIS'TA 1 MAYIS ALANI'NDA TAKSİM'DEYİZ

25 Nisan günü DİSK, KESK başta olmak üzere, sendikalar, işçiler ve emekçiler 1 Mayıs günü Taksim'de olacaklarını açıklamak için, saat 17.00'de Tünel Meydanı'nda toplanarak, Taksim Tramway Durağı'na bir yürüyüş yapmak istediler. Yaklaşık

1.000 kişinin toplandığı Tünel Meydanı'nda işçi ve emekçileri polis tankları ve çevik kuvvet polislerinden oluşan barikat karşıladı. Bizlerin de Deniz Gezmiş resimli Mücadele Birliği, Devrimci Öğrenci Birliği ve Devrimci İşçi Komiteleri imzalı kızıl bayraklarımızla yer aldığı yürüyüşe, Emniyet Müdürlüğü izin vermedi. Sürekli "1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı'ndayız", "Taksim Kızıldır Kızıl Kalacak", "Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "Yaşasın Devrimci Dayanışma", "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız", "Yaşasın 1 Mayıs" sloganları atıldı.

Yaklaşık 1,5 saat boyunca yürüyüşlerine izin verilmeyen kitle sloganlarla beklerken, tertip komitesi adına DİSK ve KESK Genel Başkanları emniyet güçleri ile konuşmalar yaptılar ve bu süre zarfında sık sık kitleyi oturma eylemine çağırdılar. Direnişte olan Meha Tekstil, Sinter Metal ve Kurtiş Matbaa işçileri de alanda yerlerini almışlardı. Sıra ile söz alıp konuşmalar yapan direnişçi işçiler, haklarını isterken, 1 Mayıs Alanı'nda da Taksim'de olacaklarını söylediler. Bekleme sırasında sık sık 1 Mayıs Marşı da söylendi.

Çevik kuvvet polislerinin sık sık kask takma, biber gazı sıkın tankerin namlusunu çevirme, takviye kuvvet getirme gibi gerilim yaratmayı amaçlayan çalışmaları, kitleyi ateşliyordu. Sendikacıların emniyet güçleriyle yaptığı konuşmalar sonucu, "1 Mayıs'ta Taksim Alanı'nda olacağımızın kararlılığımızı göstermek için şimdi dağılıyoruz" duyurusu yapılıncaya, kitleden ıslık ve yuhalamalar yükseldi. Hemen ardından, bunun için saat 19.30'da Taksim Tramway Durağı'nda bir basın açıklaması yapacağını duyurdu ve kitle yavaş yavaş dağıldı.

Saat 19.00'dan itibaren Tramway Durağı'nda toplanmaya başlayan kitleye, grevde olan Atv-Sabah işçileri ve Meha Tekstil işçileri de katılmıştı. "1 Mayıs'ta Taksim'deyiz" pankartı arkasında toplanılan basın açıklamasında "1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı'ndayız", "Baskılar Bizi Yıldırılmaz" sloganları ve "Atv-Sabah İşçileri Yalnız Değildir", "Meha İşçisi Yalnız Değildir" sloganları atıldı. Konuşma yapan KESK başkanı Sami Evren, bugünkü yapılacak eylemin engellenmesini protesto etti ve 1 Mayıs günü Taksim'de olacaklarını vurguladı. Ve "bilinmelidir ki, 1 Mayıs 1977 katliamından bu yana Taksim Meydanı 1 Mayıs Meydanıdır. Taksim Meydanı'nı emekçilere kapatmak her şeyden önce emekçilerin ödedikleri bedellere, kan, gözyaşı ve acılarına yönelik bir saldırıdır. Taksim Meydanı'nı emekçilere kapatmanın emekçi düşmanlığı dışında hiçbir makul gerekçesi yoktur. 1 Mayıs'ta, bayram gününde Taksim'e çıkmak en demokratik, en meşru hakkımızdır. Valiliğin bir başka konfederasyonun talebini geri çevirmiş olması Taksim'in emekçilere kapalı olduğu anlamına gelmez. 1 Mayıs günü davullarımızla, zurnalarımızla, pankartlarımızla, bayrak, marş ve şarkularımızla Taksim Meydanı'nda özgürlük ve demokrasi türkülleri söyleyeceğiz" dedi. □

1 MAYIS'TA ÖLÜMSÜZLEŞENLER ANILDI

DİSK, KESK, TMMOB, TTB ile 2009 1 Mayıs'ını örgütleyen kurumlar, 1 Mayıs 1977 ve 1089'da ölümsüzleşen işçileri anmak için, 29 Nisan Çarşamba günü, Taksim Kazancı Yokuşu ve Şişhane'de anmalar gerçekleştirdi.

Mücadele Birliği Platformu olarak yerimizi aldığımız anmada, ilk önce saat 11.00'de Kazancı yokuşu önünde toplanıldı. Anmaya katılmak üzere Taksim Tramway Durağında ilk yerini alan, Meha Tekstil işçileriydi. "Meha İşçisi direnişin Simgesi", "Waikiki Alma Suça Ortak Olma" ve "1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanında-yız" sloganları ile toplanan işçiler, anma için bir araya gelen emekçilere katıldılar ve "1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı'ndayız", "1 Mayıs Şehitleri Ölümsüzdür", "Yaşasın Sınıf Dayanışması" sloganları ile Kazancı Yokuşunun başına gelindi. Yapılan saygı duruşunun ardından sırasıyla DİSK Genel Sekreteri Tayfun Görgülü, 1977 1 Mayıs'ında Taksim'de olan Uluslararası Arap Sendikaları Konfederasyonu (İCATU) Genel Sekreteri Muhammed Badran ve DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi söz alarak konuşma yaptı. Muhammed Badran, Arap işçilerin selamını getirdiğini ve 32 yıldır arap işçi ve emekçilerine Taksim'de yaşanan kanlı 1 Mayıs'ı anlattığını söyledi. Ve 32 yıl sonra tekrar Taksim'de olacağını belirtti.

1 Mayıs'ta ölümsüzleşenler anısına ölen işçilerin isimlerinin yazdığı "Unutmadık, Unutturmayacağız" plaketi de Kazancı Yokuşu'na asıldı ve karanfiller bırakılarak anma sona erdirildi.

Şişhane'ye kitlesel halde yürüyen işçiler, Lc Waikiki önünden geçerken, yine bir boykot eylemi yapmak istediler. Ancak burjuvazi bu defa hazırlıklı idi ve mağazanın önünde çevik kuvvet polisleri etten duvar olmuştu. Bu Meha işçilerini durduramadı ve çevik kuvvet polislerinin önünde "Waikiki Alma Suça Ortak Olma", "Tazminat Hakkımız Engellenemez", "Yaşasın Meha Direnişimiz", "Waikiki'ye Boykot İşçiye Destek" sloganları ile Lc Waikiki firmasını boykot ettiler ve Şişhane'deki anmaya katılmak üzere yürüyüşe devam ettiler.

Şişhane'de Mehmet Akif Dalcı'nın katledildiği yerde toplanan kitle, saygı duruşunda bulunduktan sonra DİSK Örgütlenme Daire Başkanı Ali Rıza Küçükosmanoğlu bir konuşma yaptı. Bu sırada alandaki büyük ağaca "Mehmet Akif Dalcı Ölümsüzdür, Unutmadık Unutturmayacağız" plaketi asarak M.Akif Dalcı'yı simgeleyen bir resim ve karanfiller bırakıldı. Buradaki anma da "Mehmet Akif Dalcı Ölümsüzdür", "1 Mayıs'ta Taksim Alanında-yız" sloganları ile bitirildi. □

TAKSİM'DE ZAFERİN P

Neydi o görüntü! Elllerinde kızıl bayraklar, Deniz Gezmiş resimli bayraklar, pankartlar taşıyan insanlar Taksim Anıtı'nın tepesine çıkmış büyük bir savaşın zaferle noktalandığını müjdelere gibiydiler. Bir zafer coşkusunun havası vardı yüzlerinde.

Emeğin iktidarını, yüzyıllarca ezilmiş, sömürülmüş halkların köleliğe, baskıya, efendilerin saltanatına, burjuvaların iktidarına son verdiklerini haykırır gibiydiler.

Orada, o anıtın tepesinde bayraklarını dalgalandırırken, Deniz'in yüzüydüler, komünizm için darağaçlarında bir bayrak gibi sallanan devrimcilerin, 77 katliamında öldürülen işçilerin, sosyalizm için toprağa düşenlerin silüetiydiler.

O manzara, ancak Hitler faşizmini ininde ezen Kızılordu'nun orak-çekiçli bayrağını Berlin'deki o meşhur anıtın tepesine diken Sovyet askerlerinin görüntüsüyle karşılaştırılabilir.

Gün boyu çatıştılar. Polisin, düşmanın askeri, teknik, haberleşme, koordine olma üstünlüğü onları yıldırmadı. Çatışarak ilerlediler. Dağıldılar, her dağılmanın arkasından tekrar toparlandılar. Silah, gaz bombaları, biber gazı, panzer kullanan düşmana taşlar ve yürekleriyle karşı koydular.

Polisin "durduramıyoruz amirim" anonsları her taraftan geliyordu. Durduramıyorlardı. Üstün kuvvetlerine, teknik donanımlarına rağmen durduramıyorlardı. Nedeni basitti. Çünkü burjuva iç savaş bilince değil paraya, gerçeğe değil yalana, inanca değil özel çıkarlara dayanıyordu. Devrimci iç savaş ise tersine, bilince, gerçeğe, feda ruhuna dayanıyordu.

Burjuva iç savaş bilinç yaratamazdı; ama devrimci iç savaş tam da onu yaratıyordu. Burjuva sınıf kendi savaş güçlerini ancak yalanla, parayla, sahte vaatlerle, uyuşturucuyla uyuşturduktan sonra savaş alanına sürebilir. Proletarya ise kendi savaş güçlerini ancak bilinç ve feda ruhuyla donatırsa savaş alanına sürebilir.

Devrimci iç savaşın burjuva iç savaş karşısında en önemli üstünlüğü bu noktadadır. Bunu anlamayanlar, polisin donanım bakımından çok daha zayıf olan devrimci güçler karşısındaki perişanlığını da anlayamazlar.

Taksim Anıtı'nın tepesindeki genç işçi, elinde salladığı Deniz resimli bayrakla emeğin iktidarını; fabrikaların, tarlaların, siyasi iktidarın, her şeyin emeğin olduğu durumu temsil ediyordu.

Peki, ya reformist talepleri ne temsil ediyordu? Hiçbir şey! Polisle çatışanlar mı? Düşünceleri ne olursa olsun, onların her hareketi devletin yıkılmasını, polis, ordu vb örgütlerin dağıtılması gerektiğini; yani devrimi çağırıyordu. Ne 1 Mayıs'ın yasallaştırılması, ne Taksim'e izin verilmesi, ne de 77 katliamcılarının devlet tarafından soruşturulması kimsenin umurundaydı.

Oportünist hareketlerin kendi kitleleri dâhil, reformist talepleri, -amiyane tabirle söyleyelim,- "takan" yoktu. Onların kitleleri, düşünceleriyle olmasa da eylemleriyle devrimi, burjuva iktidarın yıkılmasını, iktidarın halk kitleleri tarafından fethini temsil ediyorlardı. Eylemlerinin içeriğinde, zindanların yıkılması, Kürt halkının özgürleşmesi istemleri saklıydı.

MÜCADELEDE BİRLİK

Yaşamın kendisi devrimcidir. Tarihin hızlandığı iç savaş dönemlerinde yaşamın bu özelliği daha çok öne çıkar, belirginleşir. Sahte, iğreti, gerçeklerle uyuşmayan, sınıf savaşına ters olan ne varsa açığa çıkartır, söker atar. İkiyüzlülüğün, sahtekârlığın maskesini indirir, her bireyi, grubu, politik çevreyi, sınıfı gerçek çehresiyle tarih sahnesine çıkmaya zorlar.

Alalım oportünist çevrelerin politikalarını. Hangi birini ele alsak her tarafından döküldüğünü görüyoruz. Bu çevrelerin birliği durumundaki "Devrimci 1 Mayıs Platformu"nun taleplerinin başına gelenle-

ri biliyoruz. Devrimci dönemde öne sürülen reformist talepler, daha mürekkepleri kurumadan tarihin çöplüğünü boyladılar. Hem de tekelci sermaye sınıfının elinde kitleleri aldatmanın aracına dönüştükten sonra. Şimdi o talepleri anımsayan kimse kaldı mı, bilemiyoruz.

Bu oportünist çevrelerin "talepler politikası"nın başına gelen "birlik politikaları"nın başına fazlasıyla geldi. "En geniş

E YAPILAN ROVASIDIR

birlik" adına kuyruklarından ayrılmadıkları sosyal reformist partiler en önemli gün-
de onlara sırtlarını çevirdi. İşte Emep. Bu
sosyal reformist çevre, bütün kadim ve sadık
dostlarını bir kalemde silerek Türk-İş'in
peşine takıldı. Türk-İş ve Perinçek'in
İp'ini onlara tercih edip soluğu Kadıköy'de aldı.

Oportünist çevrelerin yeni gözde müttefikleri sahte TKP'ye bakalım. Bu "gözde

müttefik" Emep'ten de beter çıktı. Burjuvaziye uzlaşma mesajı göndermek için oportünistlerin varlığını kullandı ve onları "birkaç bin solcu" diye hakaretimsi bir ifadeyle küçümsedikten sonra Çağlayan'da karar kıldı. Çeşitli hesap ve pazarlıklardan sonra Taksim'e yönelmiş olması durumu değiştirmiyor. Onlar, 1 Mayıs'ta birlikte yürünmeyecek, yan yana gelinmeyecek "birkaç bin solcu" idiler. O kadar.

Bu çevrelerin diğer gözde müttefikleri ÖDP'den fazla söz etmeye gerek yok. O zaten bütün sert, çatışmalı, bedel gerektiren dönemlerde yollarını bu "solcu"lardan ayırmakta uzmandır. Ölüm Oruçları sırasında bina kapılarını tutsak yakınlarına kapatması gibi bu 1 Mayıs'ta da DİSK ve KESK'in kanatları altında, "sağduyulu" davranarak "solcu" müttefiklerinden ayrı ve uzak, güvenli bir şekilde Taksim'e yürüdü.

Ortalama sol hareketler, bütün bunlardan ders alıp "en geniş birlik" bahanesiyle kuyruklarından ayrılmadıkları sosyal reformist partilerden bir kopuş yaşarlar mı? Sanmıyoruz. Bu konuda ümitli olmak için elde hemen hiç bir veri yok. Fakat şunu biliyoruz: Sınıf savaşı devrimci güçlerin birliğini yukarda değil, aşağıda; tepede değil, tabanda; masa başında değil, eylem alanında sağlıyor.

İşte 1 Mayıs! Öncesi ve sonrasıyla 1 Mayıs süreci bu düşüncemizin baştan aşağı kanıtıdır. Oportünist yapıların merkezleri, ısrarla sosyal reformist hareketlerle "birlik" için çabalayıp durdular. Sosyal reformist partileri, bu partilerle birliğe kararlı şekilde karşı çıkan Leninistlere tercih etmekte saniye tereddüt etmediler.

Sonuç, oportünist hareketlerin politik hüsranı oldu. Sosyal reformist partilerin onları nasıl yalnız bıraktıklarını biliyoruz. Eylem alanında ise, kendi tabanları, kendi kitleleri Leninistlerle birlikte idi. Devrimci duygularla hareket eden insanlar, kendi merkezlerinin Leninistlere ilişkin düşüncelerine

aldırmadan, Leninist militanlarla birlikte polise, düşman güçlerine karşı omuz omuza savaştılar. Barikatları birlikte aştılar, düşman güçlerine birlikte karşı koydular, olanaklarını paylaştılar, yaralılarını birlikte taşıdılar, polislin eline düşeni kurtarmak için birlikte ileri atıldılar.

Düşmanı birlikte püskürtüp Taksim'e birlikte yürüdüler. Anıta vardıklarında zaferin mutluluğunu birlikte yaşadılar. Bayraklarını anıta dikerlerken mızraklarını yere serilmiş burjuvazinin kalbine saplayan muzaffer savaşçılar gibiydiler. Bu bir zafer provasıydı. Ve bütün bu sahnede sosyal reformist partilerin ne adları ne de varlıkları söz konusuydu.

Kısacası, masa başında sağlanmayan ve büyük ihtimalle hiç sağlanmayacak olan "eylem yoldaşlığı" sokakta, savaş alanında sağlanmıştı. Bu mücadelede birlikti işte.

Tekelci sermaye sınıfının 1 Mayıs'tan duyduğu korku yersiz değil. İstanbul'daki manzara uykularını aylar boyunca kaçırma-ya yetecek cinstendi.

1 Mayıs, sadece İstanbul'da değil, Türkiye ve K.Kürdistan'ın dört bir tarafında sermaye sınıfı ve faşist devlete karşı mücadele biçiminde geçti. Ankara, İzmir, Mersin, Diyarbakır on binlerce insanın meydanlara aktığı kentlerden sadece bir kaçıydı. Kürt Halkı ve emekçi sınıflar bu yılın 1 Mayıs'ında sermaye sınıfı ve faşist devlete karşı devrimci eylem isteğini bir kez daha ortaya koydular.

Kürt halkı ve emekçi sınıflar, aksi yöndeki bütün propagandalara karşın, sezgi yoluyla da olsa, şu gerçeği kavramış durumdadılar: Faşist devlet ve sermaye sınıfının iktidarı yıkılmadıkça herhangi bir yaşamsal sorunu çözmek mümkün olmayacaktır. Onun için şimdi onlara bir devrimin kaçınılmazlığını, genişliğini, kapsayıcılığını anlatmak; onları böyle bir devrime hazırlamak yaşamsal önemdedir.□

ADANA AYIŞIĞI'NDA 1 MAYIS TAKSİM ETKİNLİĞİ

*“Yetmişyedinin Mayısı,
Zulümler;
Ve hiçbir şey
Hiçbir şey
Yıldırıyor onları
Geliyorlar.
Geliyorlar.
Geliyorlar adım adım,
Bilek bilek
Yere toprağa
basarak geliyorlar...”*

19 Nisan Pazar günü Ayışığı Ekin Sanat Merkezi'nde “1 MAYIS'TA TAKSİM'E” etkinliği düzenlendi. Etkinlik, emeğin iktidar mücadelesinin en önünde yürüyen işçi sınıfının, ölümsüzleşen kahramanları nezdinde saygı duruşuyla başladı. Saygı duruşundan sonra Mücadele Birliği Platformu adına bir arkadaşımız kısa bir konuşma yaptı.

Yapılan konuşmada “*Sermaye ve işçi sınıfı arasındaki savaşımın bir simgesi haline gelen Taksim Meydanı sermaye sınıfının koruyucuları tarafından kuşatılsa da işçi sınıfının devrime olan inancı yok edilemeyecektir. 15 yıldır tek başımıza proletaryanın kızıl bayrağını dalgalandırdık Taksim Meydanı'nda. Her sene olduğu gibi bu sene de Taksim Meydanı'nda olacağız. Bu sene de işçi ve emekçileri devrimin simgesi olan Taksim Meydanı'na bekliyoruz*” denildi. Ardından 1 Mayıs'ın tarihçesini anlatan slâyt gösterisi izletildi. Sinevizyon gösteriminden sonra etkinliğe kısa bir ara verildi.

Verilen aranın ardından Adana Ayışığı Ekin Sanat Merkezi müzik grubu Grup Umut sahne aldı. Grup Umut önce enstrümantal parçaları Umut parçasıyla başladı dinletiyeye, ardından Ergül Çiçekler'in “Dört Ateşten Gün Dört Ölümünden Gece” kitabından besteledikleri “Dört Ateşten Gün” parçasını seslendirdiler. Etkinlik çekilen halayların ardından sona erdi.

1 MAYIS'TA TAKSİM'E DEVRİME

Mücadele Birliği Platformu/Adana

ANTEP'TE 1 MAYIS PANELİ

Antep Ayışığı Sanat Merkezi'nde 26 Mayıs Pazar günü saat 13:30'da 1 Mayıs paneli düzenlendi. Mücadele Birliği Platformu'nun düzenlediği 1 Mayıs etkinliği ilk önce, 1886'da idam edilen dört işçi ve 1 Mayıs 1977'de katledilen

34 işçi başta olmak üzere dünyada işçi sınıfının kurtuluşu için savaşan ve bu uğurda ölümsüzleşen tüm devrim savaşçıları için yapılan bir dakikalık saygı duruşu ile başladı.

Etkinliğimiz saygı duruşunun ardından Ayışığı Sinema Atölyesinin hazırladığı sinevizyon gösterimi ile devam etti. Sinevizyon gösteriminde, 1 Mayısın doğuşu, 1886'da Amerikanın Chicago kentindeki Haymarket olayları ve 4 işçi önderinin idam edilişi, Türkiye'de 1 Mayıs'ın gelişimi, 1976 Taksim 1 Mayıs'ı ve 1977 Taksim 1 Mayıs'ındaki 34 işçinin katledilmesi anlatıldı. Sinevizyon gösterimi, yıllardır Taksim'i tek başına zapt eden Leninistlerin eylemleriyle son buldu.

Sinevizyon gösteriminin ardından Devrimci İşçi Komiteleri'nden Yılmaz Ekşi kürsüye davet edildi. Ekşi konuşmasında “*1886'daki Amerika'nın Chicago kentinde 8 saatlik iş günü için başlayan eylemler, işçi sınıfı için büyük bir adım olarak tarihe geçmiştir... İdam edilen 4 işçi önderi, işçi sınıfına büyük bir miras bırakarak ipi göğüslemişlerdir. Engel'in de dediği “halkın sesi kendini duyurur” istiyorlardı.... Kendi tarihimizde de 1 Mayıs bayram değil, işçi sınıfının birlik ve mücadele günü olarak tarihe geçmiştir. İşçi sınıfı kendi iktidarını kurmadığı sürece de 1 Mayıs'ı bayram olarak kabul etmek bir yanlıgıdan ibarettir. 1976 ve 1977 1 Mayıs Taksim Meydanı'nda işçiler kendi gücünün farkına vararak büyük bir birliktelik ve güvenle alanlara çıktı. Ve herkese bu gücü net bir şekilde gösterdi. Bu durumdan korkan burjuvalar, işçilerin üzerine kurşunlar yağdırarak, panzerlerle ezerek 34 işçiyi katletmiştir. İşte bu yüzden Taksim Meydanı'nı yasaklayan burjuvalar işçi sınıfından ne kadar korktuklarını bir kez daha göstermiş oluyorlar. Ve Taksim'i yıllardır boş bırakmayan Leninistler olmuştur. Yıllardır işçi sınıfına gösterdiği politikaların doğruluğunu son yıllarda da Taksim savaşlarında bir kez daha göstermiştir...”* Ekşi konuşmasını “1 Mayıs'ta Taksime, Devrime Özgürleşmeye” sloganıyla sonlandırdı.

Etkinliğimiz katılan herkesin söz alarak kürsüye çıktığı serbest kürsü ile devam etti. Serbest kürsünün ardından duyuru yapılarak, 6 Mayıs'ta Ankara'da Deniz'lerin mezarı başında yapacağımız anmanın ve 10 Mayıs'ta da İstanbul Kadıköy Meydanı'nda “Denizlerle Buluşuyoruz” mitinginin duyurusu yapıldıktan sonra etkinlik sona erdi.

1 MAYIS'TA TAKSİM'E DEVRİME ÖZGÜRLEŞMEYE ANTEP MÜCADELE BİRLİĞİ

MERSİN'DE "1 MAYIS'TA TAKSİM'E" ÇAĞRISI

İşçi sınıfının birlik mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs yaklaşırken bir çok ilde gerçekleşen eylemlerle Taksim'e çağrı eylemlikleri düzenleniyor. Mersin'de de işçi ve emekçiler 1 Mayıs'a çağrı için bir eylem gerçekleştirdiler.

25 Nisan Cumartesi günü saat 13.00'da kamu emekçilerinin sendika binalarının önünde toplandı. Pankartlar açılarak Taş Bina önüne doğru yürüyüşe geçildi. Yürüyüşe 111 gündür kararlı bir şekilde mücadelelerini sürdüren Liman işçileri de pankartlarıyla katıldı. Liman işçilerinin yanı sıra bir çok işçi ve kamu emekçisi de eylemde yerlerini aldılar. Bizler de saat 12.30 da Devrimci Öğrenci Birliği'nin düzenleyeceği paneli, gelen katılımcı arkadaşlarımızla ortak bir şekilde karar alarak eylemden sonraya saat 14.00'a erteledik ve eyleme kitlesel katılım sağladık. Yürüyüş esnasında işçi ve emekçiler "Yaşasın 1 Mayıs, Biji Yek Gulan", "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Mersin Halkı Limana Dayanışmaya" sloganlarını haykırdılar. Ayrıca Mücadele Birliği Platformu olarak attığımız "1 Mayıs'ta Taksime Devrime Özgürleşmeye", "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği", "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği" ve "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her şey Emegin Olacak" sloganlarını işçilerin de yoğun katılımıyla gur bir şekilde haykırdık.

Yürüyüş Taş Bina önüne gelindiğinde 1 Mayıs Tertip Komitesinin hazırladığı 1 Mayıs'a çağrı açıklaması okundu. Okunan açıklamada 1 Mayıs'ta Taksim'in işçi ve emekçilere açılması gerektiği belirtilerek, "...siyasi iktidar emekçilerin 30 yıldır gasp edilmiş olan 1 Mayıs tatil hakkını nasıl iade ettiyse, yılbaşlarında, polis günlerinde, milli takım kutlamalarında halka açtığı Taksim Meydanı'nı emekçilere de açmalıdır." denildi. Açıklamanın okunmasının ardından yine atılan sloganlarla eylem sona erdi. Bizler de Liman işçileriyle birlikte panelimizin yapılacağı salonun yolunu tuttuk.

Mersin Mücadele Birliği Platformu

ANTEP'TE 1 MAYIS'A ÇAĞRI YÜRÜYÜŞÜ

25 Nisan Cumartesi günü saat 13:00 da Kırkayak Parkı'nda toplanan emekçiler, yürüyüşe geçerek sloganlarla ve sesli ajitasyonlarla Antep işçi ve emekçi halkını, 1 Mayıs'ta meydanlara çağırdı.

Kırkayak Parkı'nda Sendika Konfederasyonları'nın açtığı "1 Mayıs'ta Emek ve Demokrasi Mücadelesi İçin İstasyon Meydanındayız" yazılı pankart açılarak yürüyüşe geçildi. Yürüyüş sırasında sık, sık "Yaşasın 1 Mayıs", "Yaşasın Sınıf Dayanışması", "1 Mayıs'ın Katilleri Bulunsun Hesap Sorulsun" sloganlar atan emekçiler sesli ajitasyonlardaki Antep halkına 1 Mayıs'ta İstasyon Meydanı'na çağrıda bulundu.

Mücadele Birliği Platformu olarak katıldığımız yürüyüşe Che

bayrağımız ve Deniz bayraklarımızla ve sloganlarımızla Antep işçi ve emekçi halkını 1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı'na Taksim Meydanı'na çağırdık. Yürüyüş sırasında sık sık "1 Mayıs Alanı Taksim'dir Taksim Kalacak", "Taksim Kızıldır, Kızıl Kalacak", "1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı Taksim Meydanı", Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emegin Olacak", "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği" sloganlarıyla yürüyüşe destek verdik.

Adliye önüne gelindiğinde sendika temsilcilerinin yaptıkları basın açıklamasında, 1 Mayısta tüm işçi ve emekçi halkımızı saat: 12:00'da İstasyon Meydanı'na gelmelerinin çağrısını yapılarak eylem sonlandırıldı.□

GAZİ MAHALLESİ'NDE 1 MAYIS'TA TAKSİM'E PANKARTLARI

Yaklaşık bir hafta önce 1 Mayıs'la ilgili çalışmalarımızı yapmaya başladık. Duyuru yapmak için pankartlarımızı asmak üzere hazırladık, "Dünya Emegin Olacak", "1 Mayıs'ta Taksim'e", "1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı'na Mücadele Birliği ile Taksim'e" pankartlarımız vardı.

Gazi'nin en merkezi yerlerine asıldı bu pankartlarımız, yaklaşık 11 tane. Bu pankartlarımızla insanlara ulaşabilmek için bunu Gazi Mahallesi'nin en merkezi yerlerine astık. Astığımız bu pankartlara polisin tahammülü 3 gün oldu. Bu pankartlarımız, akreple gelen sivil polislerce söküldü. Bunun ardından 25 Nisan akşamı büyük ebatlarda hazırladığımız "Dünya Emegin Olacak - 1 Mayıs'ta Taksim'e / Mücadele Birliği" pankartımız sökülmüştü.

Afişlerimizle, pankartlarımızla 1 Mayıs çalışmalarımız dahada artarak sürecek. Tek-

rardan pankartlarımızı yerli yerine asacağız. Bu çalışmalarımız sırasında ne yazık ki özellikle reformist çevreler afişlerimizin üzerlerini inatla kapattılar, afişlerimizi tekrar tekrar yaptık, hiçbir siyasetin afişini kapatmadan. Afişlerimizi kapatan reformist siyasetle, gidip yaptıklarının doğru olmadığı üzerine konuştuk.

Emekçi kitleler en açık biçimde 1 Mayıs öncesi kim ne diyor, nereye nasıl hangi politika çerçevesinde çağrı yapıyor, bunları görmeli. Tabi ki Leninistlerin 1 Mayıs Alanı Taksim konusundaki ısrarını da... Çalışmalarımız artan bir tempoyla devam ediyor ve edecek. Yalnız şunu belirtmeden edemeyeceğim, halkın ilgisi inanılmaz.

Özellikle Gazi Ayışığı Sanat Merkezi'nin bugün (26 Nisan) düzenlediği bir etkinlik var, bu etkinlik afişine çok muazzam bir ilgi var. Afişte Denizlerin resmi var, ve 1 Mayıs'ta Taksim'e sloganı. Bunlar gerçekten çok büyük bir ilgi çekiyor. Bildirilerimiz çok dikkat çekiyor. Daha önce 12 Mart'ta da yaşamıştık, 1000 tane bildiriye yaklaşık 15-20 dakikada dağıtmıştık. Çok ilgi çeken bir yön var. 1 Mayıs'ta Taksim'de görüşmek dileğiyle...

Gazi Mahallesi'nden
Bir Mücadele Birliği Okuru

SİBEL SÜRÜCÜ MEZARI BAŞINDA ANILDI

*Bırak,
Bırak yüzün şiirle örtülsün.
Sen yıldızlara bak.
Bırak, dünyanın yükünü
ve zaferin türküsünü
yaşayanlara,
yoldaşlarına...
Sen, hepsinin üzerindesin.
Unutma;
Tüm gözlerin çevrildiği yerdesin.
Denizin ufkunda,
Gökyüzünün sonsuzluğunda...*

İşte böyle yazmıştı Sibel yoldaş Ölüm Orucu Eylemindeyken gördüğü bir rüyadan sonra.. Yüreğinde hiçbir zaman eksiltmediği ve daima koruduğu umudu ve yaşama sevinciyle.. Sibel yoldaş yaşamının amacını yıllarca aramış ve onu kavgada, insanlığı kurtuluşu için sosyalizm için mücadelede bulmuştu. O, deyim yerindeyse bir devrim hamalıydı. Bütün bir yaşamını devrimin zaferine bunun biricik aracı olan partisine adamıştı. Ve sırası geldiğinde bir an bile duraksamadı uzun kavganın zorlu dövüşünde en önde yer almak için...

Yoldaşları 19 Aralık Katliamı sonrası başlayan Ölüm Orucu Eyleminin ilk ekibinde yer alması için uygun görüldüğünü söylediklerinde bunu büyük bir sevinçle ve gururla karşılamıştı. Çünkü Sibel yoldaşa göre; vücudunun zayıf olması, yoldaşın, eylemin ilk ekibinde yer alması olasılığını azaltıyordu. Ama yoldaşlarının ona duydu-

ğu sonsuz güven ve Leninist Parti'nin her konuya derinlemesine ve objektif bakışı Sibel yoldaşın Ölüm Orucu Eyleminde ilk ekipte yer almasını sağladı. Yoldaş Ölüm Orucundayken daha sonra şöyle yazacaktır: "2001 Ölüm Orucu Eylemimizle proletaryaya, öncülümüz konusunda bir kanıt daha sunmuş oluyoruz. Ve biliyoruz ki, bu eylem bizi ona, bunu devrime bir adım daha yaklaştıracak. Ben Ölüm Orucu savaşçısı olarak bu eyleme katılmış olmayı, Leninist olmanın doğal bir gereği sayıyorum. Yine de Ölüm Orucu savaşçısı olduğumda bundan büyük bir onur duydum; ama bu Leninist olmanın verdiği onurdan daha büyük değildir."

Sibel yoldaş eyleminin ilerleyen günlerinde zorla müdahale edilmek üzere Kartal Devlet Hastanesi'ne kaldırılmış, fakat müdahaleyi kabul etmemesi üzerine, Bayrampaşa Devlet Hastanesine götürülmüştü. Eyleminin son günlerini burada tamamlayan yoldaş, 29 kiloya kadar düştü ve kalbinin zayıflaması sonucu 22 Nisan 2001 günü ölümsüzleşti. Geriye kavga bayrağını yoldaşlarına, işçi ve emekçilerine bırakarak. Onun kavga bayrağını onurla taşıyanlar 22 Nisan'da yine yoldaşın mezarı başındaydı.

Sibel yoldaşımızın mezarı başında bir anma gerçekleştirdik, ellerimizde kızıl renkli Deniz bayraklarımız ve üzerinde "Sibel Yoldaş Ölümsüzdür" yazılı pankartımızla. İlk sözü Mücadele Birliği adına bir

yoldaş aldı ve başta Ölüm Orucu Eyleminde ölümsüzleşen Sibel yoldaş şahsında tüm devrim savaşçıları için saygı duruşuna davet etti. Saygı duruşunun ardından yoldaş kısaca Sibel yoldaşımızı tanıttıktan sonra sözü Sibel yoldaşın annesine verdi. Anamız bize Sibel'den, onun ideallerinden, nasıl bir insan olduğundan bahsetti ve şöyle dedi: "O bambaşka biriydi. Her zaman yaşamını sorguluyordu. Nasıl yaşayacağını siz yoldaşlarının yanında buldu."

Anamızın konuşmasının ardından genç yoldaşlar sıra sıra söz alarak kimi duygu ve düşüncelerini ifade etti, kimi şiir okudu. Anma boyunca sık sık "Sibel Sürücü Ölümsüzdür", "Sibel Yoldaş Yaşıyor Leninistler Savaşıyor", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük" sloganlarımızı hep bir ağızdan attık. Mezar başı anmamızda Ayığışi müzik topluluğundan dostlarımızda vardı. Ve anmamızı onların eşliğinde Söz Veriyoruz ve 1 Mayıs marşını okuyarak sonlandırdık.

Anma sonrasında Sibel yoldaşın ailesine toplu halde ziyarette bulunduk. Yine yoldaşımızın evinde sıcak sohbetler ettik, yoldaş üzerine konuştuk, yoldaşımızı birkez de ailesinden dinledik. Yoldaşımız bize "sizsiz bir yaşamı asla kabul etmeyeceğim" demişti. Biz de birkez daha yineliyoruz yoldaşlarımıza; sizsiz bir yaşamı asla ve asla kabul etmeyeceğiz. Kazanacağız, mutlaka kazanacağız! □

1 MAYIS'TA TAKSİM'DEYDİK

İstanbul valiliğinin ve emniyet müdürlüğünün yaptığı "1 Mayıs'ta Taksim'de kitlesel kutlamalara izin vermeyeceğiz" açıklamalarının ardından zorlu bir 1 Mayıs'ın daha bizi beklediğini biliyorduk. Bunun ilk örneği 1 Mayıs günü sabah saatlerinde oldu. Saat 09.00 civarında Pangaltı'da toplanmaya başlayan gruplara su sıkılarak dağıtılmaya başlandı. Şişli'den Taksim Meydanı'na kadar Abide-i Hürriyet'e çıkan her cade, her sokak polis barikatlarıyla çevrilmişti. Saat 09.30 civarında Abide-i Hürriyet Caddesi'ne gelen DİSK'li sendikacılar ve işçiler Taksim yönüne doğru yürüyüşe geçtiler ve KESK'li emekçiler, Avrupalı işçi temsilcileri ve milletvekilleri ile buluştular. İşçi ve emekçilere katılmak isteyen kitleleri uzak tutmak için devasa bir polis kordonu oluşturulmuştu. Ara sokaklarda toplanan kitleler de dönem dönem barikatları aşarak emekçilerin kitlelerine katıldılar.

Bu 1 Mayıs'ta da en büyük çatışmalar Şişli'den Taksim'e uzanan ara sokaklarda gerçekleşti. Pangaltı'ya inen Ergenekon Caddesi'nde 09.30 civarında toplanan Mücadele Birliği, Halkevi, ESP, Gençlik Muhalefeti, Alnteri pankartlarıyla ve sloganlarıyla Pangaltı'daki buluşma noktasına doğru yürüyüşe geçtiler. "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Herşey Emegin Olacak" pankartı ve kızıl bayraklarıyla yürüyüşe geçen Mücadele Birliği okurları, sokak sokak Taksim'e ulaşana kadar defalarca polisin gazbombalı saldırısına uğradılar. 3 defa bariyerler yıkıldı ve polis geri çekilmek zorunda kaldı ve plastik mermi ve biber gazlarıyla kitleye saldırdılar. Bu esnada, bir kişinin alnı ve burnu kırıldı, kırılan camlar nedeniyle bir kişinin de sol kol atardamarı kesildi ve aşırı kan kaybına uğradı. İsminin İsmail Atik olduğunu öğrendiğimiz bir Mücadele Birliği okuru ise yüzüne gelen gaz bombası sonucu hastaneye kaldırıldı ve yüzüne 12 dikiş atıldı. Bu çatışmalar yaklaşık 3 saat sürdü.

Kitle Harbiye'nin arka sokaklarına geldiği sırada camiden çıkan bir grup faşist kitleye saldırdı. Kitle kısa bir süre faşistlerle çatıştıktan sonra onları geri püskürttü. Bu sırada Ünzile Ermiş isimli bir Mücadele Birliği okuru da yaralanarak hastaneye kaldırıldı, bir kişinin eline gelen gaz bombasının gelmesi sonucu sol el parmağı koptu. Gazi Mahallesi'nden genç bir eğitim emekçisi de bu satırlı saldırı sonucu ağır yaralandı ve hastaneye kaldırıldıktan sonra ameliyata alındı.

Mecidiyeköy'den Taksim yönüne doğru

gelmeye çalışan Mücadele Birliği okurları ise, Şişli Meydanı civarı ara sokaklarında polis barikatlarıyla karşılaştılar. Bunun üzerine ara sokaklarda yaklaşık 1 saat boyunca çatışma yaşandı ve barikatlar kurularak polisin yaklaşması önlendi. Osmanbey tarafına kadar geldiler ve burada sendikacılar, polis barikatlarının açılacağını söylediler. Bunun üzerine bir süre beklendi fakat sendikacıların girişimlerinin boşa çıkması sonucunda ilerleyerek diğer sokaklardan barikalara yüklendi ve burada değişik aralıklarla 2 saat boyunca çatışma yaşandı. Çatışma esnasında banka ve Dia-SA marketleri tahrip edildi. Çatışmalar boyunca Deniz Gezmiş silüetli kızıl bayrakları ve pankartları hep açıldı. Eylem boyunca "Deniz Yusuf İnan Savaşa Devam", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Herşey Emegin Olacak", "İşte Taksim İşte 1 Mayıs", "Taksim Kızıldır Kızıl Kalacak" sloganları atıldı. Kitle, İnönü Stadyumu'na doğru ilerledi.

Saat 12.00 civarında İstiklal Caddesi'nde toplanan Mücadele Birliği okurları da "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Herşey Emegin Olacak, Mücadele Birliği" pankartı ve Deniz Gezmişli kızıl bayraklarını açarak, Pangaltı yönünden gelmiş olan diğer Mücadele Birliği okurları ile buluşarak yürüyüşe geçtiler. İlk önce Ağa Camii önüne kurulan polis barikatına doğru yürüyen kitle polis panzerlerinden sıkılan su ve gaz bombalarıyla ara sokaklara çekildiler. Sokaklardan tekrar İstiklal Caddesini zorlayan Mücadele Birliği okurları yaklaşık 2 saat ara sokaklarda polisle çatıştı.

Taksim Meydanı'na ulaşan DİSK ve kitle örgütleri ses aracının üzerinden konuşmalar yapmaya başladı. Bayraklar, pankartlar açıldı ve "Yaşasın 1 Mayıs" sloganları atılmaya başladı. DİSK korteji ile Meydan'a giren Mücadele Birliği okurları, İnönü Stadyumu üzerinden Gümüşsu Caddesi'ne inen Mücadele Birliği okurlarıyla Taksim Meydanı'nda buluştular. Üzerinde "Mücadele Birliği" yazılı pankartlarını ve üzerinde Deniz Gezmiş'in silüetinin bulunduğu kızıl bayraklarının açtılar. Kızıl Meydan'a "Taksim'i Kazandı Sıra Devrimde", "Deniz Yusuf İnan Savaşa Devam" sloganlarıyla giriş yapıldı. Taksim Anıtı'na pankartımızı ve Deniz bayraklarını dikerek, 17 yıldır ısrarla sürdürdüğümüz "1 Mayıs Alanı Taksim'dir" politikamızı bir kez daha zaferle taçlandırdık.

**TAKSİM KIZILDIR
KIZIL KALACAK!**

Burjuva Yasalardan ve Uzlaşmacı Sendikacılıktan Kopuş EMEKÇİLERİN İRADELERİ ARTIK KENDİ ELLERİNDE

1 Mayıs Tüm dünyada olduğu gibi ülkelerimizde de işçi ve emekçilerin birlik, mücadele ve dayanışma günü olarak kutlandı. Burjuvazinin yasakları, emekçilerin kendi yasalarını hayata geçirmek konusundaki kararlılığı ve sendikacıların iki arada gidip gelmeleriyle gerçekleşen trajikomik sahneler, emekçilerin irade savaşını kazanmalarıyla yerini yeni gündemlere bıraktı. Üstelik “Emek ve Dayanışma Günü” resmi tatili de emekçilerin yüzlerini Taksim’e dönmelerine engel olamadı.

Aslında 1992’den itibaren Leninistlerin işçi sınıfı yasalarıyla burjuvazinin yasaları arasında yapılacak bir seçimde, işçi sınıfından yana olmak ve onun yasalarını hayata geçirmek konusunda işçi sınıfına verdiği mesaj sahibini bulmuştu. Bütün bu kavga, kendini bütün bileşenleri ve heybetiyle Taksim Meydanı’nda yüzbinlerle göstermek isteyen işçi sınıfıyla, onun bu amacının nelere mal olabileceği hakkındaki birikimi yeterli olan burjuvazi arasındaki ekonomik ve politik savaşın açık meydan savaşına dönüşmüş haliydi. Ancak faşizm hakkında fikir sahibi olmayanların şaşıracağı saldırının şiddeti burjuvazinin paniğini gösteriyordu. Makul sayılar, gaz bombaları, kolluk güçlerinin gövde gösterileri, görüşmeler, anlaşmalar, anlaşamamalar ve nihayet uzlaşmacı sendikacılığın, sınıfı arkasında bırakarak “Taksim zaferini” ilan edişi.

Düğmeye basılmışcasına onların Taksim’e ayak basışıyla tüm alanlarda saldırılar, kavgalar... Devlet, sendika yöneticilerine aslında şöyle diyordu: “İşçilerine sahip çık, Onların üzerindeki etkiniyi kaybediyorsun. Emekçiler sendikaların iradesini teslim alırlarsa bizi de teslim alırlar. Onları sendikal sınırlılıkların altında topla, irademi koru, ben seni tanırım, kitlenin de senin iradeni tanımmasını sağla. Beni tüm sınıfla uğraştırma. Taksim’e çıkmak mı istiyorlar, sen onları temsil et bunu kabullenmelerini sağla.” Ne var ki işçi ve emekçiler bu konuda ikna edilemedi.

Çünkü artık onlar, iradelerini bir azınlığın eline teslim etmek istemiyorlardı. Hatta artık o azınlığın da kendi yasalarına tabi olmasını istiyorlardı. Öyle de oldu. Sadece uzlaşmacı sendikacılar değil burjuvazi de işçi sınıfının yasalarına tabi oldu. Devrimci sendikacılığın yasalarını uygulamak isteyen sendikacıların gözlerindeki umut görülmeye değeri.

1 Mayıs 2009 hiçbirimizin unutamayacağı bir tarih olacak. Önceki Leninistlerin, 2007’den bu güne de bizzat kendilerinin tanık oldukları insanlık dışı bir saldırıya maruz kalacaklarını bile bile emekçiler yasalarını koymak için Taksim’e yüzlerini döndüler. En azından yanlarında gaz bombaları için limonlarını getirecek kadar farkındaydılar. Korktular, heyecanlandılar, yüreklerini ellerine alıp savaştılar ama yüzlerini çevirmedi. Bugünlerde “biz kaç kişiyiz” diye saymaya pek meraklı olanların işleri zorlaşıyor. 1 Mayıs’ta en azından sekiz on bin emekçi Taksim’e ulaşmak için geldiler. Burjuvazinin yasalarına karşı emekçiler “Artık bundan böyle hiçbir şey eskisi gibi olmayacak.” dediler. Taksim’i istemenin bile “resmi tatili” kazandırdığına tanık oldular. Bir şey istemenin yolunun daha ilerisini istemek olduğunu gördüler. Tüm istediklerinin ancak devrimin yan ürünü olduğunu ve bunun için savaşmak zorunda olduklarını bilince çıkarttılar.

Önümüzdeki günlerde işçiler ve emekçiler burjuva yasalarına ve onlarla kendileri arasında köprü kurmaya çalışan uzlaşmacı sendikacılıkla aralarındaki köprüleri attılar. Eğer ilerleyen günlerde sendikalara yönetici olmayı tasarlayanlar varsa, işçi sınıfının yasalarını uygulamak üzere geleceğini bilmek zorunda. Ya da 1 Mayıs’ta sendika yöneticilerinin durumuna düşmeyi kimsenin isteyeceğini zannetmiyoruz.

İKTİDAR DIŞINDA HERŞEY HİÇBİRŞEYDİR

DEK

TAKSİM 1 MAYIS’INA DAİR

Kapitalist sistemin sıçramalı çöküşü hız kesmeden devam ediyor. Tam da böyle bir süreçte işçi sınıfının kapitalizme karşı mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs’a hazırlandık. Yoğun tartışmaların yaşandığı toplantılardan sonra Taksim’e nerede ve nasıl çıkılacağı konusunda ortak eğilim olarak Pangaltı olarak belirlendi. Ve 1 Mayıs sabahı toplanma noktasına doğru hareket geçtik.

Burjuva sistemin kolluk güçlerinin her sokağı tuttuğunu gördük. Gerçi bu bizim açımızdan şaşılacak bir durum değildi. Buna uygun hazırlıklarımızı önceden yapmıştık ve hazırlıklarımız doğrultusunda harekete geçtik. Pangaltı’ya bütün girişler kapatılmıştı. Alana giriş çelik bariyer ve etten duvarla engellenmişti. Kolluk kuvvetleri devrimcileri işçi ve emekçilerden yalıtılmak için sendikalarla anlaşmıştı ve iki taraf bu anlaşmaya uygun hareket ediyorlardı.

Sabahın ilk saatleriyle polislin başlatmış olduğu saldırı genişleyerek devam etmekteydi. Toplanmayı engellemek, kitleyi provoke ederek katılımı düşürmek için elinde geleni yapıyordu. Bütün bunlara rağmen Mecidiyeköy,

Şişli, Feriköy, Kurtuluş, Tarlabası ve İstiklal Caddesi’nin bütün sokakları çatışma alanına dönüşmüştü. Devrimciler ve işçi emekçiler alana girmek için her yöntemi deneyerek Taksim’e çıkmaktan asla vazgeçemediler. Taksime çıkan bütün sokaklar zorlanıyordu.

Sendika temsilcileri hiçbir şey yokmuş, her şey olağan seyrinde gidiyormuş gibi davranarak anlaşmaya harfiyen uyuyorlardı. Oysa toplantılarda alana gelen herkesi alarak yürüyüşü başlatma kararı olmasına rağmen, az bir kitleyle Taksime çıkmak için hareket ettiler. İşçiler ve emekçileri kortejle buluşturmamak için her sokağı tutmuş olan polislin işini kolaylaştırmaktan başka bir şey yapmadılar. Defalarca müdahale etmemize rağmen, yürüyüşü durdurmadılar. Sendikacılar sonunda sınıf karakterlerine uygun davranmaya başladılar. Artık hareket ve manevra alanları kalmayınca şunu dayatmaya başladılar: “Mevcut kitleyle alana gideriz ya da eylemi buradan sonlandırırız”. Oysa orada kitleyi bekleterek diğer kitleyle buluşmasını sağlamalıydı. Lakin sendikalar ve odalar bunu göze alamadı. Tabi bunda şaşılacak

bir şey yok, asıl sorunun bunun öncülüğünün sendikalara bırakılmasında olduğunu defalarca söylememize rağmen anlatamadık.

Eylem komitesi ve bilhassa sendikaların temsilcileri kitlenin artması için hiçbir çaba harcamadıkları gibi, fiilen engel de oldular. Bütün bu engellemelere rağmen bizler Mücadele Birliği olarak alana girmeyi başardık. Bizim için alışık olduğumuz bir duyguydu bu. Bizler 17 yıl boyunca Taksim’de olmayı, devletin bütün engellemelerini boşa çıkartarak başarmıştık.

Yıllardır Kızıl Meydan’a çıkan bizler, ev sahibi olarak anıtta pankartımızla kitleyi selamladık. Yıllardır Taksim’e sırtını dönenlerin yeniden yüzünü Taksim’e dönmek zorunda kalmaları ve işçi, emekçilerin doğru politikalar doğrultusunda kızıl alana çıkmaları Leninistler açısından politik bir zaferin perçinlendiği andı. Kitlenin çoğunun bizimle birlikte “Taksim’i Kazandık, Sıra Devrimde” sloganına katılmaları, Kızıl Meydan’ı zapt etmenin gururunu, devrim ve sosyalizm özlemine işçilerin gözlerinde görmek bizim açımızdan önemliydi. □

İZMİR'DE 1 MAYIS ZAFER İŞÇİ SINIFININ NASIRLI ELLERİYLE GELECEK

1 Mayıs 1886'da dört işçi önderinin idam edilmesiyle başlayan ve 1 Mayıs 1977'de 36 işçinin katledilmesiyle devam eden işçilerin birlik, mücadele, dayanışma ve kavga günü olan 1 Mayıs İzmir'de KESK, DİSK, EMO, TÜRK-İŞ, Devrimci 1 Mayıs Platformu, siyasi partiler ve reformist yapılarında katılımıyla gerçekleştirildi. Devrimci 1 Mayıs Platformu'nun (A-İnteri, Mücadele Birliği Platformu, Demokratik Haklar Federasyonu, Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu ve Partizan) açtığı ortak pankartının üzerinde Türkçe, Kürtçe, Arapça ve Ermenice "Yaşasın 1 Mayıs" yazılıyken bizim pankartta ise "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emegün Olacak Mücadele Birliği Platformu" yazılıydı. Mücadele Birliği Platformu'nun bileşenlerinden biri olan DÖB (Devrimci Öğrenci Birliği) 'de

"Zafere Kadar Daima, Taksim'i Kazandı Sıra Devrimde Devrimci Öğrenci Birliği" imzalı pankartı açtı. Saat 11.00'de Konak Sümerbank önünde toplanılmaya başlandı. Toplanma yerinde KESK'li emekçilere 1 Mayıs bildirimlerinin dağıtımı yapıldı.

Saat 12.00 gibi Gündoğdu Meydanı'na doğru yürüyüşe geçildi. kortejimize 100'ü aşkın kişinin katıldığı yürüyüş sırasında "Yaşasın 1 Mayıs Biji Yek Gulan", "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği", "Yaşasın Kürt-Türk Halklarının Mücadele Birliği", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Herşey Emegün Olacak", "Bütün İktidar Emegün Olacak", "Deniz Yusuf İnan Savaşa Devam", "Emekçiler Birleşin Devrim İçin Savaşın", "Denizlerin Yolunda Leninist Saflara", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Kürt Halkı Devrimle Özgürleşecek", "Emekçi Kadınlar Devrimle Özgürleşecek", "Kapitalizm Öldürür Kapitalizmi Öldürün", "Zafer Savaşın Emekçinin Olacak", "Savaşa Savaşa Kazanacağız", "Taksim'i Kazandı Sıra Devrimde", "Yaşasın Devrimci Dayanışma", "Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur", "Taksim Kızıldır Kızıl Kalacak", "Taksim Faşizme Mezar Olacak", "Gençlik Gelecek, Gelecek Sosyalizm" sloganları sıkça atılırken açlık grevi direnişlerini 19 Mart'ta sonlandıran Park-Bahçe işçileri ala-

na girerken "Park-Bahçe İşçileri Yalnız Değildir", "Yaşasın Sınıf Dayanışması" sloganları atıldı.

Yürüyüş sırasında bir arkadaşımız megafonla etrafta bulunan insanlara dönerek ajitasyon konuşmaları yaptı. Bunlardan bazıları şöyleydi: "Kapitalizm her üç saniyede bir çocuğu açlıktan öldürüyor, Afrika'da insanlar açlıktan ölüyor buna izin verecek miyiz?", "Bugün 1 Mayıs işçi bayramı diyorlar. Bugün işçi bayramı değil, 1886'da dört işçi önderi idam edildi, 1977'de 36 işçi katledildi. Bu yüzden bu gün işçilerin mücadele ve kavga günüdür", "emekçi kadınlar kapitalizm sizi dört duvar arasına hapsediyor. Sizi fabrikada, evde mutfak ve yatak odasının arasında yaşamaya mahkûm ediyor. Buna izin verecek misiniz?", "Siz işçiler, emekçiler herşeyi üreten yaratan sizsiniz. Bu binaları, uçakları, gemileri herşeyi siz üretiyorsunuz. Ama bunlardan mahrum bırakılan yine siz oluyorsunuz buna artık dur demenin zamanı geldi. Artık buna izin verecek misiniz?". Bu konuşmaları dinleyen insanlar bu konuşmalara alkışlarla karşılık verdi. Biz

geçerken kenarda duran insanlar biz sloganları haykırırken çoğu kez bize eşlik edip bizleri alkışlamaları hoş bir görüntü oluşturdu. Gündoğdu Meydanı'na yetiştikten sonra yağmur yağmaya başladı. Yağan yağmura rağmen insanlar alandan ayrılmadı. Saat 15.00'e doğru sendikacıların yaptıkları konuşmalardan sonra halay parçaları çalındı ve insanlar halay çekmeye başladı. Yağmurun iyice bastırmasından sonra eylem 1 Mayıs Marşı'yla sona erdirildi.

İşçi sınıfının mücadele, dayanışma, birlik ve kavga günü olan 1 Mayıs İzmir'de kitlesel fakat sönük bir eylem olarak bitti. Sosyalizme bu kadar yakın olduğumuz bu günlerde, insanlarda sosyalizme olan özlem kendini biz, yani yeni insan adayları, yani sosyalizmin kurucu adayları yanlarından geçerken duydukları coşku ve attığımız sloganlara tuttukları alkışlarında gösteriyor.

**YAŞASIN 1 MAYIS, BİJİ YEK GULAN!
ŞAN OLSUN 1 MAYIS'I YARATAN VE YAŞATANLARA!
İZMİR MÜCADELE BİRLİĞİ PLATFORMU**

TAKSİM KIZILDİR KIZIL KALACAK

1977'de Taksim Meydanı'nı "1 Mayıs Meydanı" yapan görkemli kutlama ve ardından gelen katliamın ardından, işçi ve emekçilerin gönlünde her ne kadar 1 Mayıs'larda taksim'de olmak yatsa da, 1992'den bu yana 1 Mayıs'larda Taksim'de olmak, sadece Leninistlerin yaptığı bir eylem olarak kaldı. 15 yıl boyunca bu alana her 1 Mayıs'ta tek başına çıkan leninistlere, 2007'den itibaren işçi ve emekçi halklar da eşlik ettiler. 2008 ve 2009 1 Mayıs'larında da herkesin hedefi, Taksim Meydanı oldu.

Leninistlerin 17. yılda da Taksim Meydanı'na çıkışı, tüm işçi ve emekçi kitlelerle birlikte çıkışı Leninist politikaların bir zaferiydi. 2 Mayıs Cumartesi günü, Mücadele Birliği Platformu olarak bu zafer ilan edildi. İstiklal Caddesi üzerinde Taksim Meydanı'na bakan en yüksek binanın üzerine dev boyutlarda, "İnanç, İrade Zafer, Taksim'i Kazandı Sıra Devrimde, Mücadele Birliği" pankartı asıldı. □

TAKSİM RUHUyla ANTEP'TE DE 1 MAYIS'TAYDIK

Antep'teki bu yılki 1 Mayıs'a, Taksim'de gerçekleştirilen 1 Mayıs eyleminin coşkusu damgasını vurdu. Bizler de eylem boyunca bu heyecanı yaşayarak Taksim ruhunu Antep'te yaşatmaya çalıştık.

Mücadele Birliği Platformu olarak saat 11.00'de Balıklı Parkı'nda toplanarak üzerinde işçi şablonu bulunan "Dünya Emeginin Olacak, Mücadele Birliği" yazılı pankartımızı açtık. Kısa bir süre bekledikten sonra düzenli kortejimiz ve Deniz bayraklarımızla yürüyüşümüze başladık. Yürüyüş esnasında 1 Mayıs'ın birlik, mücadele ve dayanışma günü olduğu, işçi sınıfının bu bilinçle Taksim'de olduğu ve şu an polisin yoğun bir saldırısının yaşandığı, burada da yapmamız gerekenin Taksim ruhuyla hareket etmemiz gerektiği şeklinde ajitasyon konuşmaları kitlemizin coşkuna coşku kattı, sloganlarımız daha da bir gürcü çıktı. Sloganlarımız çevrede toplanan birçok kişi tarafından ilgiyle karşılandı ve destek gördü.

İstasyon Meydanı'na geldiğimizde ise platformdan yapılan hoş geldiniz karşılımasına bizler de "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her şey Emeginin Olacak" sloganıyla karşılık verdik. Bu sloganı çok iyi tanıyan Antep işçi ve emekçilerinin bir anda yüzleri bizlere döndü ve sloganın dışımızdaki bir çok insan tarafından da atıldığı gözlemlendi. Alanda da sık sık "Taksim Ruhuyla Ayaklanmaya", "Taksim Kızıdır Kızıl Kalacak", "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği", "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği", "Kürt Halkı Devrimle Özgürleşecek", "Denizlerin Yolunda Leninist Saflara", "Denizlerin Yolunda DÖB Saflarına" sloganları-

mızı haykırdık. Miting ölümsüzleşmiş devrim savaşçıları için bir dakikalık saygı duruşuyla başladı. Saygı duruşu esnasında bir arkadaşımız tarafından "Ölenler Dövüşerek Öldüler, Güneşe Gömüldüler. Vaktimiz Yok Onların Matemini Tutmaya. Akın Var Akın Güneşe Akın Güneşi Zaptedeceğiz, Güneşin Zaptı Yakın" şiiri okundu. Ardından sendika temsilcileri konuşmalarını gerçekleştirdiler. Konuşmalar esnasında platformdan atılmak istenen "77'nin Hesabı Sorulsun" sloganına itibar edilmeyince bizler bu sefer "77'nin Hesabını Soracağız" sloganıyla bu işi kendi dışımızda birilerinden beklemememiz gerektiğini haykırdık.

Alanda hem pankartımızla hem Deniz bayraklarımızla hem de coşkulu sloganlarımızla bir çok kişinin ilgi odağı olduk. Özellikle miting esnasında polislerin kendi aralarında konuşurken "geldi yine baş belaları" demeleri ne kadar doğru yolda olduğumuzun göstergesiydi.

Müzik grubunun sahneye çıkmasıyla bir-

likte halaylar çekilmeye başlandı. Bu esnada hemen yanı başımızdan bizleri kameraya çekmeye çalışan bir sivil polise, görevli arkadaşlarımız tarafından müdahale edilerek çekim yapması engellendi ve bulunduğu yerden de kovuldu.

4 saate yakın süren ve yaklaşık 3000 kişinin katıldığı mitingin bitmesinin ardından bizler de pankartımızı toplayarak bayraklarımızı elde çarşı merkezine doğru yürümeye başladık. Eylemimiz devam ediyordu. Sloganlarımızın coşkusunda en ufak bir azalma yoktu. Özellikle "Yaşasın Devrim ve Sosyalizm" ve "Tek Yol İktidar, Tek Yol İktidar, İktidar Dışında Her şey Hiçbir Şeydir" sloganımızı sık sık tekrarlayarak işçi sınıfının gerçek kurtuluşunun devrim ve iktidarda olduğunu dile getirdik.

Geçen sene okunan istiklal marşı ile damgasını vuran 1 Mayıs Mitingi bu yıl aynı yönüyle yaşanmasa da farklı bir biçimde damgasını vurmasını bildi. Bu seferkinde ise işçilerin bayramını kutlayan ve çiçek takdim eden emniyet müdürlüğüne teşekkürler iletildi. Aynı saatlerde Taksim'de işçilere saldıran sanki polis değilmiş gibi, onların bir parçası değilmiş gibi bu çiçekler kabul edildi ve teşekkürler iletildi.

Bizler biliyoruz ki işçi sınıfı artık özgürlüğünü kazanmak istiyor. Sadece kendisine yol gösterecek, güvenebileceği öncülerini arıyor. Bu güven uzlaşmacı zihniyetin her eyleminde iyice sarsılıyor.

İşçi sınıfının artık tek kurtuluş yolu vardır. O da Taksim'de devrimci işçilerin bu 1 Mayıs'ta yürüdükleri, uzlaşmasız yoldur.

Antep Mücadele Birliği Platformu

URFA'DA 1 MAYIS BÖLGE MİTINGİ'NDEYDİK

İşçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günü Kürdistan'da bölgesel mitingle karşılandı. Mitinge Kürdistan'ın bir çok ilinden işçi ve emekçi katıldı. Adıyaman'dan gelen araçlar ise uzun süre polisler tarafından durduruldukları için mitingde geç katılım sağladılar. Urfa'da Topçu Meydanı'nda 2 Mayıs günü yapılan miting, yaklaşık 10 bin kişinin katılımıyla ve büyük bir coşkuyla gerçekleşti.

Bizler de Antep'ten kaldırılan araçlarla Urfa'nın yolunu tuttuk. Urfa girişinde ise araçlarımız çevrilerek kimlik kontrolleri yapıldı. Bir süre bekletildikten sonra yolumuza devam ettik. Terminalin yakınlarında "Dünya Emegın Olacak" yazılı pankartımızı ve Deniz bayraklarımızı açarak yürüyüş koluna katıldık. Yürüyüş esnasında sık sık "Yaşasın 1 Mayıs Biji Yek Gulan", "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği", "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her şey Emegın Olacak", "Yaşasın Devrim ve Sosyalizm", "Kür-

distan Faşizme Mezar Olacak" sloganlarımızı haykırdık.

Ayrıca yürüyüş esnasında hemen arkamızda yürüyen yurtseverlerin son dönemde yaşanan baskı ve saldırılardan kaynaklı öfkelerinin çok büyük olduğu gözlemlendi. Hatta atıkları "Meclisi Basarız Erdoğan'ı Asarız" sloganı bunun göstergesiydi. Bizler de bu sloganın hemen ardından Kürt halkına doğru hedefi gösterebilmek amacıyla "Meclisi Ba-

salım İktidarı Alalım" sloganını haykırdık. Yürüyüş boyunca sloganlarımız insanlar tarafından alkışlarla karşılandı. Meydan'a geldiğimizde ise yanımızda getirdiğimiz dergileri kontrol etmek için bir süre bekletildik. Arama noktasının hemen önünde yeniden kortejimizi oluşturup arkadaşlarımızı "Baskılar Bizi Yıldıramaz" sloganlarıyla bir süre bekledikten sonra dergilerimizi alarak alana giriş yaptık. Alanda da yanımızda getirdiğimiz Mücadele Birliği dergilerimizin satışını gerçekleştirdik.

Kürtçe ve Türkçe konuşmaların yapıldığı miting esnasında sık sık kitlenin üzerinde polis helikopteri uçuş yaptı. Miting'de Tertip Komitesi Başkanı, KESK Genel Sekreteri, DİSK Genel-İş Bölge temsilcisi ve DTP milletvekili Emine Ayna konuşmalar gerçekleştirdiler.

Oldukça coşkulu geçen miting, türküler ve halayların ardından sona erdi.

Antep Mücadele Birliği Platformu

ORHAN YILMAZKAYA ÖLÜMSÜZDÜR

Faşist devlet kanlı saldırılarına bir yenisini daha ekledi. 27 Nisan'da Kadıköy Bostancı'daki bir eve yapılan saldırı sonucu çıkan çatışmada yaşamını yitiren Devrimci Karargah Komutanı Orhan Yılmazkaya ölümsüzleşti. Ölümsüzleşmeden önce "Yaşasın Kürt-Türk Halklarının Mücadele Birliği", "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği", "Yaşasın Devrim ve Sosyalizm" sloganları onun son sözleri oldu.

Orhan Yılmazkaya Sultangazi İlçesi Gazi Mahallesi'nde gerçekleştirilen yürüyüşle anıldı. Eski Karakol Durağı önünden İsmet Paşa Caddesi üzerinde bulunan Gazi Cemevi'ne kadar yürüyen kitle, Orhan Yılmazkaya'nın fotoğrafları ile "Orhan Yılmazkaya ölümsüzdür", "Devrim şehitleri Ölümsüzdür" pankartı taşıdı. Yürüyüş süresince Orhan Yılmazkaya'nın devrimci kimliği ve sergilediği direniş ajitasyon konuşmalarıyla aktararak, Gazi emekçileri mücadeleye çağırıldı. "Orhan Yılmazkaya Ölümsüzdür!", "Faşizme Karşı Omuz Omuz!", "Katil Devlet Hesap Verecek!", "Bedel Ödedik Bedel Ödeteceğiz!", "Yaşasın Devrimci Dayanışma!", "Yaşasın Devrim ve Sosyalizm!", "Şehit Namırın!", "Devrimci İrade Teslim Alınmaz!" sloganları atıldı.

Cemevi girişindeki anmaya ilk önce Orhan Yılmazkaya şahsında tüm devrim savaşçıları için saygı duruşu ile başlandı. Saygı

duruşu esnasında Orhan Yılmazkaya'nın telsiz konuşmalarında geçen son sözleri dinletildi. Ardından kısa bir konuşma gerçekleştirildi. Yapılan konuşmada, 1 Mayıs'ta işçi ve emekçileri katledenlerle, Yılmazkaya'yı katledenlerin aynı olduğu vurgulandı. Saldırıyı yapan burjuvazinin büyük bir bozguna uğradığı ve bu yüzden cenazesinin kaçırıldığı ancak buna rağmen Orhan Yılmazkaya'nın Türk-Kürt halklarının bilincine kazıldığını söylendi.

Ardından ortak basın açıklamasına geçildi. Basın açıklamasında Yılmazkaya'nın birçok devrimci kurumlar tarafından sahiplenildiği ve asla burjuvazinin onu sahipsiz göstermesine izin verilmediği vurgulandı. Her ne kadar karalama kampanyası yapılsada asla sahipsiz bırakılmadığının altı çizildi. Ailesi ile irtibata geçildiğini, polisin aile üzerinde kurduğu baskılar ve savurduğu tehditler nedeniyle cenazesinin kaçırılıp Kilyos Mezarlığı'na defnedildiği söylendi.

Eylemi DTP, SDP, TÖP, Devrimci Hareket, Türkiye Gerçeği, ESP, Teori ve Politika, SODAP, Ürün Sosyalist Dergi, Mücadele Biliği, Kaldıraç, Barikat, BDSF, Partizan, Sosyalist Parti, Devrimci Cephe, Alınteri, Gazi Halk Cephesi ve EHP birlikte örgütledi.

Eylem, Orhan Yılmazkaya için 9 Mayıs Cumartesi günü Kilyos Mezarlığı'nda yapılacak anma çağrısıyla sona erdi. □

ADANA'DA 1 MAYIS BURSA'DA 1 MAYIS

Olacak / Mücadele Birliği Platformu" yazılı pankartımızı açarak, yürüyüş boyunca sık sık "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği", "Dünya Emegın Olacak", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emegın Olacak", "Kürdistan'da Tek Çözüm Ya Devrim Ya Ölüm", "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği", "İktidar Dışında Her Şey Hiçbir Şeydir", "Deniz Yusuf İnan Savaşa Devam", "Denizlerin Yolunda Leninist Saflara" sloganlarını gür bir şekilde attık.

Miting alanı olan İstasyon Meydanı'na geldiğimizde Mücadele Birliği ve Zafere Kadar Genç Yoldaş dergimizin yoğun bir şekilde dağıtımını yaptık. Miting yapılan konuşmaların ve Koma Pel'in müzik dinletisinin ardından sona erdi.

**YAŞASIN 1 MAYIS!
ZAFER SAVAŞAN İŞÇİLERİN OLACAK!**

Mücadele Birliği Platformu/ADANA

Kızıl 1 Mayıs'ı 1 Mayıs Alanı Taksim'de selamlayan güneşin ve ateşin çocuklarına bin selam olsun!

Adana'da DİSK, KESK, TMMOB, Türk-İş, Adana Tabip Odası ve Adana Eczacı Odası'nın düzenlediği miting, saat 14.00'da Mimar Sinan Açık Hava Tiyatrosu önünde toplanmaya başlayan kitlenin sloganlar eşliğinde yürüyüşe geçmesiyle başladı.

Bizler de Mücadele Birliği Platformu olarak kızıl bayraklarımız ve Deniz tişörtlerimizle yürüyüşteki yerimizi aldık. "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emegın

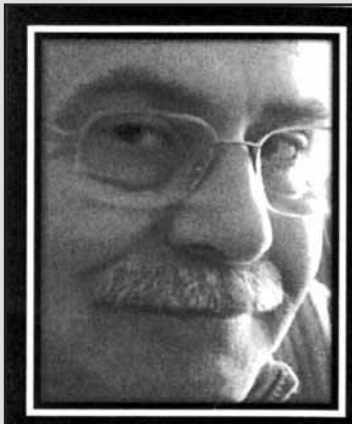
İşçilerin ve emekçilerin birlik dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs, Fomara Meydanı'nda kutlandı. Yaklaşık 5 bin kişinin katıldığı miting, saat 12.00'de Gökdere Meydanı'nda toplanmasıyla başladı. Gökdere Meydanı'nda toplanan emekçiler saat 13.00'da Fomara Meydanı'na doğru yürüyüşe geçti. Fomara Meydanı'na gelindiğinde bütün kortejlerin a-lana girmesiyle başlayan mitinge Birleşik Metal İş Sendikası kortejinde aylardır direnişteki Asil Çelik ve Asemat işçileri pankartlarıyla grevlerini 1 Mayıs alanına taşıdı. Kortejlerinden sık sık "Asemat işçisi direnişin simgesi!", "Asil Çelik işçisi direnişin simgesi!" sloganları atıldı.

Saat 15.00'da miting 77' 1 Mayıs'ta Taksim'de katledilen 34 işçi önderi için bir dakikalık saygı duruşu ile başladı. Sendika başkanlarının konuşmasıyla devam eden mitingde sürekli "1 Mayıs Kızıldır Kızıl Kalacak", "Kahrolsun Sendika Ağaları", "Yaşasın 1 Mayıs , Biji Yek Gulan", " Yaşasın Devrimci Dayanışma", "Yaşasın Taksim Direnişimiz" sloganları atıldı. Müzik dinletisinden sonra miting sonlandırıldı.

Bursa'dan Mücadele Birliği Okuru

ŞEMSI ÖZMERİÇ'İ KAYBETTİK

Çok küçük yaşlardan itibaren işçilik yaşamına atılan Özmeriç; gerçek kurtuluşun örgütlü mücadeleden ve ait olduğu sınıfın öncülüğünden geçtiğini kavradığında henüz genç bir proleterdi. Yiğit, gözüpek proleter üstlendiği görevleri yerine getirmekte hiçbir tereddüt göstermemişti. 1977 yılında içinde yer aldığı bir kamulaştırma eyleminden sonra tutuklanan Özmeriç, 9 yıl zindanda kaldı. Zindanda geçen sürecin özellikle 12 Eylül sonrasındaki büyük bölümü hücrelerde geçti. Bu süreçte tanıştığı TKEP ideolojisinden etkilenmiş, çıktıktan sonra 90'lı yılların başına

ŞEMSI ÖZMERİÇ
1954-2009

kadar mücadelesini TKEP saflarında sürdürmüştü. Sonraki yaşamında dostumuz, arkadaşımız olarak kalan ve proletaryanın gücüne olan inancını asla yitirmeyen Özmeriç, son olarak 1997 yılında TKEP/L'ye yönelik gerçekleştirilen operasyon kapsamında gözaltına alınmış, onbeş gün boyunca ağır işkenceli sorgulardan geçirildikten sonra çıkarıldığı savcılık tarafından serbest bırakılmıştı.

12 Nisan günü geçirdiği ağır bir kalp krizi sonucu hayatını kaybeden dostumuz güzel insanı ve sevgi dolu yüreğini unutmayacağız. Anıları bizimle olacak. □

22 NİSAN SİBEL SÜRÜCÜ ANMASI

1 MAYIS 2009

İZMİR

ANTEP

URFA

ADANA

**halkın denizi
denizleşen halkla
buluşuyor**

**AYIŞIĞI
SANAT
MERKEZİ**

**10 MAYIS
KADIKÖY**

14⁰⁰

TOPLANMA YERİ: Carrefour Saat: 13.00

ANMA

**06 MAYIS
ANKARA**

08⁰⁰

MİTİNG

0212 249 44 43 | www.ekinsanat.org

0212 531 44 83 | www.mucadelebirligi.com